

FANTOMA DE LA CLASA ÎNTÂI
(DACĂ AȘ FI UN ÎNGER)

– piesă în două acte –

Nominalizată la premiul UNITER pentru „Cea mai bună piesă românească a anului 1998“

Personaje:

**BĂTRÂNUL
POLITICIANUL
ŞEFUL
TÂRFA
TÂNĂRUL
CĂLUGĂRIȚA
ȚĂRANCA
ORBII
SURZII
AUROLACII
CĂLĂTORII**

Acțiunea se desfășoară într-o gară ce-și adăpostește personajele și călătorii. Din când în când, pe deasupra tuturor, bântuie Fantoma de la clasa întâi.

ACTUL ÎNTÂI

Scena surprinde Gara în momentul ei cel mai adormit – înainte de ivirea zorilor. CĂLĂTORII dorm pe bănci, iar ghișeele și magazinele sunt închise. Pe o bancă doarme BĂTRÂNUL. Se trezește, privește ceasul mare al gării, apoi își dă pantalonii jos și începe să-i examineze.

BĂTRÂNUL (*privind în jur*): Nu-i un loc ferit în lumea asta... (*Privindu-și pantalonii.*) Mai rezistă o vreme. Ce se destramă azi, cârpesc mâine. Până într-o zi când n-o să mai am cum să-i cos și se duce dracului totul... La cum arată, mai am zile... (*Scoate un ac cu ață și se pregătește de cusut.*) Asta-i crăpătura de ieri, când nu mi-am mai amintit de ce naiba am venit în gara asta. Mereu crapă așa, când mi se întâmplă să nu-mi amintesc... Încotro voiam, Doamne, să merg?... Cos eu, cos, dar când o să plesnească iarăși, în câteva zile, o să mă întreb din nou: De ce? De ce am venit eu în gara asta? Ca să plec undeva, limpede. Dar unde?... Cum să nu crape când nu mă mai duce capul?... (*Cosând cu grijă.*) Na, că am cusut-o iarăși...

(Liniștea gării este spartă de şuierul puternic al unei locomotive. CĂLĂTORII se trezesc brusc și se agită ținând: „Vine trenul, vine trenul!” Din sălile de așteptare ies ȘEFUL, TÂNĂRUL, POLITICIANUL, TÂRFA, ORBII și SURZII.)

ȘEFUL (*urlând*): Stați liniștiți!... Potoliți-vă, că oricum nu oprește în gara noastră!

TÂNĂRUL: Și dacă oprește?

ȘEFUL: Măi, băiete, ce știi tu?!...

POLITICIANUL: Lasă-l, mă, că habar n-are pe ce lume e...

(Către ORBI.) Și voi nu mai orbecăiți, mă, aiurea!... *(Către SURZI.)* Iar voi nu mai tropăiți, că nu mai aud trenul!... *(Către ȘEF.)* Ce-i cu trenul ăsta?

ȘEFUL: Un tren ca oricare altul. Mare scofală!... Oricum nu oprește.

TÂRFA: Și dacă oprește?

(Șuieratul trenului se aude din ce în ce mai tare. Se reped cu toții la marginea peronului.)

POLITICIANUL: Dacă ar opri, aș fi știut. Eu știu tot. Eu sunt la manetele Istoriei. Știu eu cum e cu trenurile astea. Mă cunosc cu toți miniștrii, cu toți președinții... (*Deschide geanta-diplomat și scoate un plic mare cu fotografii.*) Unul nu mi-a scăpat... Dă-te, mă, mai încolo!... (*Își face loc și se urcă pe o bancă.*) Uite, aici sunt cu prim-ministrul italian... (*ORBII se strâng în jurul lui.*) Ăla cu ochelari sunt eu. Mă îndreptam spre el să-l bat pe spate. Așa-i între noi... I-am zis: Bă, macaronarule, așa vorbim noi în intimitate. El îmi zice: Bă, mămăligă, hai să băgăm ceva la ghiozdan că ne ghiorțăie mațele și înregistrează ziaristii ăștia în reportofoane de ni se duce buhul de nehalități. Eram la o recepție, și ăștia dau la recepție niște potoale așa de gretoase că-i păcat... Uite, eu și prim-ministrul italian... Ce știți voi ce-i aia politica!...

BĂTRÂNUL: Și dacă oprește?

POLITICIANUL: Tu să taci!

(Prin gară trece în mare viteză un tren. Câțiva CĂLĂTORI o rup la fugă în lungul peronului, implorând trenul să oprească, însă cei mai mulți sunt opriți din fugă de ȘEF.)

POLITICIANUL: Uite aici! Sunt cu ministrul englez de externe... *(Rând pe rând, pe furiș, vor ieși din scenă și ceilalți călători, TÂRFA, TÂNĂRUL, ORBII, SURZII, luând-o la fugă în lungul peronului.)* Ăsta, crispatul. În spatele lui e capul meu. Îi șopteam la ureche! Bă, scrobitele, nu te mai ține țeapăn și hai să tragem o dușcă de whisky. Așa-i zic eu, scrobitul. Suntem prieteni buni. Foarte buni... Nu prea are timp să-mi scrie. Eu îi scriu o dată, de două ori pe lună. Englezii așa sunt. Protocolari. Din când în când, o secretară, o uscătură pesemne, îmi trimite niște epistole cu *Sir*, cu *I am sorry*, sâsâieli de-ale lor. I-am spus acum: Bă, mai pune și tu mâna pe pix, că ești neam de Shakespeare... *(Constată că nu-l mai ascultă decât ȘEFUL, iar BĂTRÂNUL își examinează pantalonii.)* Bă, ție nu-ți este rușine să stai, în fața mea, în izmene?!... *(Către ȘEF.)* Unde-au dispărut ăștia?

ȘEFUL: Aleargă ca proștii după tren. Le-am spus că n-o să oprească.

POLITICIANUL *(nervos):* Moșule, dacă te mai bagi unde nu-ți fierbe oala... *(către ȘEF)* Iar tu nu prea ai autoritate... Bă, când vorbesc eu, să nu treacă nici un tren! Ai înțeles?... Hai să-i instruim!

(POLITICIANUL și ȘEFUL ies din scenă. BĂTRÂNUL se așează din nou pe bancă.)

BĂTRÂNUL: Și dacă într-o zi o să oprească?... *(Își întoarce pantalonii pe toate fețele.)* Ia să vedem... V-ați rupt și-aici! De mult nu mi s-a mai întâmplat. Știu că s-a zdrențuit zona asta de tot... Trebuie să am grijă să nu mă înfierbânt. Ce dracu', că nu mai sunt un puști... Om bătrân și fără minte. Nu-mi intră în cap odată pentru totdeauna că, gata, am terminat-o cu damele. Așa pătesc când mă las dus de pofte... Mă uitai ieri la cucoana aia, frumoasă femeie, și hop, a pocnit materialul... Pentru ce? Pentru un fund de muiere să mi se rupă mie pantalonii? Pantalonii mei?... Bagă-ți, mă, mințile-n cap, altfel nu te văd bine... *(Cosând cu atenție.)* Mai țin o vreme. Dar fără dame!... *(În scenă intră TÂRFA, dând roată în jurul BĂTRÂNULUI.)*

TÂRFA: Moșule, de ce paștele mă-sii nu opresc trenurile în gara asta?... La ce bun să stai și să păzești șinele doar ca trenurile să treacă fără să oprească?... Știi ceva? Mi-e scârbă de toți, de toată bălăcăreala asta, de mâncătorul ăla de rahat... De gara asta bătrână.

BĂTRÂNUL: Or trece, or opri cândva... E greu să ne desprindem de neputința noastră.

(Se aude iarăși un șuierat de tren. Scena se umple din nou: CĂLĂTORII, ȘEFUL, POLITICIANUL, TÂNĂRUL, TÂRFA, SURZII și ORBII. Agitația crește.)

ȘEFUL: Încetați! Păstrați ordinea! *(Către POLITICIAN.)* Au luat-o razna de tot.

POLITICIANUL: Hai, apropiați-vă! *(Se urcă pe o bancă.)*

ȘEFUL: Liniște!

POLITICIANUL: Deci... unde dracu' e poza cu neamțu'?... Unde naiba am pus-o?... Uite-o! Știți voi cine e ăsta?... Cancelarul Germaniei... Nu vă vine să credeți, așa-

i? I-am zis: Bă, grasule, decât un război câștigat alături de ruși, mai bine unul pierdut alături de nemți. Știu germana la perfecție: *das oberliht, ahtung...* Bă, umflatule, stai pregătit că te chem să faci investiții la mine în țară, grupir. Clar?... *(Luminile gării pâlpâie. Difuzoarele transmit frânturi de muzică de paradă. SURZII încep să țopăie.)*

ȘEFUL: Încetați!

POLITICIANUL: Grupir! Așa i-am zis... Nu e supărat, domn'e, pe noi. Îl fac gras numai între patru ochi că, oricât am fi noi de prieteni, în public îi zic *Herr Kanzler*. Chestie de protocol. Asta înseamnă elita politică. Ce dracu', domn'e, suntem politicieni fini! Să nu mai spună cineva că românii n-au clasă politică...

(O lumină trece pe deasupra gării. Difuzoarele hârâie pentru scurt timp. În scenă intră CĂLUGĂRIȚA și ȚĂRANCA.)

TÂNĂRUL: Ce-a fost asta?

POLITICIANUL: Ești prea tânăr ca să-ți aduci aminte... Fii atent!

BĂTRÂNUL (*strigând*): Fiți atenți, vine un tren! Și va opri! *(Lumea se repede pe primul peron.)*

POLITICIANUL: Bă, ați înnebunit?!

TÂNĂRUL: La linia doi!

(Fug cu toții pe peronul liniei doi.)

TÂRFA: Se aude cum şuieră... Vine, vine!

(SURZII se bulucesc spre capătul peronului.)

CĂLUGĂRIȚA: La linia întâi! Se vede un nor de abur...

(ORBII se înghesuie pe peronul liniei întâi. După o clipă de derută, în garase oprește un tren şuierând puternic. Se reped cu toții la ușile vagoanelor, dar acestea sunt încuiate.)

TÂNĂRUL: Deschideți! Vă rog, deschideți!

ȚĂRANCA: Deschideți, maică... Deschideți...

(ȘEFUL încearcă, fără succes, să-i desprindă de ușile încuiate pe CĂLĂTORII care continuă să implore deschiderea acestora. BĂTRÂNUL începe să bată cu ciocanul în roțile trenului.)

ȘEFUL: Potoliți-vă! Dați-vă jos!... A oprit din greșeală.

(ȘEFUL îi cere din priviri ajutorul POLITICIANULUI, care se află și el în încurcătură. TÂRFA se desprinde de ușa pe care încercase s-o deschidă și se postează în dreptul ferestrei unui compartiment.)

TÂRFA: Ia uitați-vă aici ce cărniță... Nu vă place de fetița?... Nu vă e poftă? Nu simțiți nevoia?...

TÂNĂRUL (*În dreptul altei ferestre de compartiment*): Sunt tânăr, puternic... Priviți ce brațe tari am... Extrag și radicali, știu o groază de lucruri...

ȚĂRANCA (*desfăcându-și papornița în fața altui compartiment*): Maică, am de-ale gurii... Fac curat, gătesc... Uite, maică, sunt proaspete și gustoase...

CĂLUGĂRIȚA (*Închinându-se în dreptul altui compartiment*): Doamne, fie-ți milă... Ajută-ne... Deschide, Doamne, poarta și mântuiește-ne...

(ORBII își aruncă pe jos ochelarii și bastoanele, împiedicându-se unii de alții cu ochii holbați. SURZII aruncă pâlniile de la urechi și urlă unul la altul creând un vacarm clin care nimeni nu mai pricepe nimic. În acest timp POLITICIANUL deschide capacul unui canal și scoate AUROLACII, împingându-i în fața geamurilor compartimentelor.)

AUROLACII: Dă, nene, un ban... Dă un ban că sunt orfan... (ȘEFUL ridică semnalul verde. BĂTRÂNUL se repede să i-l smulgă din mână, dar este îmbrâncit și cade pe peron. ȘEFUL ridică insistent semnalul verde. Trenul suieră și se urnește din loc, ieșind din gară urmărit de lumea care continuă să implore deschiderea ușilor. În scenă rămân POLITICIANUL, BĂTRÂNUL, ȘEFUL și AUROLACII.)

POLITICIANUL (către ȘEF): Mult ți-a mai trebuit să ridici semnalul verde...

ȘEFUL (arătând spre BĂTRÂN): N-ai văzut cum a încercat să mi-l smulgă din mână?

POLITICIANUL (către BĂTRÂN): Ți-am spus să-ți vezi de treabă. De câte ori să-ți repet că gara e a mea?! Șinele sunt ale tale. Nu pricepi că n-aveți nici o șansă?! (Către ȘEF, în șoaptă.) Ce-a fost, domn'e, cu trenul ăsta'? Și eu să nu știu nimic?!... Ce fac ăia de la ghișeu de informații?! De ce nu mi-au raportat?... Ce se-ntâmplă în gara asta, mă?... (Către AUROLACII.) Și voi, dracilor, stăteți ascunși, în loc să vă vadă ăia din tren... (Către BĂTRÂN, în batjocură.) N-arăți rău. Elegante zdrențe... Ai dat bine în peisaj... Ce te uiți așa la mine? Crezi că nu-ți simt furia? Te aud cum mârâi pe dinăuntru... Marș și păzește șinele!... (Se întorc în scenă câțiva CĂLĂTORI răvășiți și dezamăgiți de eșecul trăit. POLITICIANUL își recapătă stăpânirea de sine.)

ȘEFUL: Nu ți-e rușine să stai așa în fața noastră?

POLITICIANUL: Ce se-ntâmplă... Eu am principii... D-asta nu mă-nghite presa și adversarii politici. Mi-a spus mie președintele Franței, personel: dragă, mon cher, consideră-mă fratele tău mai mare. Nu te las eu de izbeliște... Băiat bun. Sufletist... A zis-o în gura mare așa: *Mes Dames, Monseurs, voila le plus grand*, adică cel mai mare, le plus grand homme d'état roumain. Mon frère. Nu-i așa că vorbesc o franțuzească impecabilă?... D-asta mă iubesc ei... M-a luat și m-a strâns în brațe. Atunci i-am șoptit la ureche: Bă, francofonule, frate-frate, dar brânza e pe bani.

A priceput imediat și mi-a pus la pachet niște brânză de-a lor, dar nu știu cum dracu' de s-a stricat imediat... (AUROLACII dau să se repeadă la geanta-diplomat.)

ȘEFUL (către AUROLACII): Marș de- aici!

POLITICIANUL: De ce dracu' s-a împuțit și a făcut mușegai?... (Desface diplomatul și scoate o cutie cu brânză.) Pute de te trăsnește! Nici câinii n-ar mânca-o... O păstrez așa, ca amintire... Dar cu prima ocazie i-o trântesc: Bă, Franzelă – e gurmand ce n-ai văzut –, ia de la mine o telemea, un burduf! Îl fac de rahat, dar o merită. Îmi permit, că suntem foarte intimi... Politica... Zic unii că-i o bagatelă. Habar n-au ăștia cu ce se mănâncă... Luați, mă, și băgați în voi... (Aruncă brânza AUROLACILOR care, după ce se bat pe ea, se ascund înapoi în canal.)

ȘEFUL: Mă duc să adun gloata... Poate ar trebui să le mai vorbiți...

POLITICIANUL: Mai bine le păstrăm și lor o bucățică...

(POLITICIANUL, ȘEFUL și cei câțiva CĂLĂTORI ies din scenă. BĂTRÂNUL se așează înapoi pe bancă și reia examinarea pantalonilor.)

BĂTRÂNUL *(încercând să se calmeze)*: Ce parșivenie de ruptură! Credeai că nu te văd și o să pocnești când ai chef? Credeai că o să mă surprinzi cu pâraitul tău de-o să-mi înghete inima?... La anii mei, și-un fir sărit e semn de îngropăciune... Știi că nu trebuie să te enervezi... Măcar atâta lucru să fi înțeles la vârsta asta: Dă-le naibii pe toate. Trăiește ca un nesimțit și mâine o să-ți coși în liniște izmenele. Ce dracu'!... Să ți se urce sângele-n cap că aia e așa, că ailaltă nu știu cum e... Că trenurile nu vin... Îi pasă cuiva că ție ți s-au rupt pantalonii?... Mare fraier ești!... Îți dă cineva un cap de ață și-ți spune „Ia, domn'e și cârpește-ți nădragii ca s-o mai târâi o zi“?... *(Își scutură pantalonii și-i examinează din nou.)* Să nu cumva să-mi scape vreo ruptură...

(Intră în scenă, cu o atitudine autoritară, POLITICIANUL, urmat de SURZI, ORBI și de TÂNĂRUL.)

POLITICIANUL: I-am spus-o pe șleau Președintelui Parlamentului spaniol: Bă, Sancho Panza, noi, latinii, dimineată, la prânz și seara halim politică pe pâine! Îi zic Sancho Panza că mi-e simpatic. *Amigos, tom...* În sângele latin curge globule de politică... Asta s-o știți de la mine!... Băieți de gașcă, politicienii din Europa. Ne simțim bine împreună, zău așa... *(Către TÂNĂRUL.)* Dar cu tine ce-i pe-aici?

TÂNĂRUL: Vreau să plec...

POLITICIANUL: Mă, tu vrei s-o ștergi, să dezertezi... Ascultă la mine, fumul gării e mai plăcut decât focul șinelor.

TÂNĂRUL: Mie nu mi se pare așa.

POLITICIANUL: Băiete, singura soluție e să emigrezi în afara destinului, dar asta nu se poate. Ți-o spun eu... Știi ce mă leagă pe mine de gară?... Oamenii. Simt că ei mă merită... *(Către SURZI și ORBI.)* N-am dreptate? *(SURZII și ORBII răspund gesticulând și tropăind. În scenă intră TÂRFĂ care defilează prin fața POLITICIANULUI și a TÂNĂRULUI, arătându-și farmecele, ceea ce sporește gestica ORBIILOR și a SURZILOR.)*

POLITICIANUL *(către TÂRFĂ, enervat)*: Vezi-ți de drum!

TÂRFĂ: Băieții sunt singuri?... Plictisiți?...

TÂNĂRUL: Oarecum.

POLITICIANUL: N-avem timp acum.

TÂRFĂ: Bani aveți?

POLITICIANUL: Avem treabă... Lasă-l în pace, că-l învățăm politică.

TÂRFĂ: Asta vreau și eu să fac... Ce, crezi c-o faci mai bine ca mine? Cel puțin eu pun și sentiment...

POLITICIANUL: Nu face pe sfânta, ca nu merge.

TÂRFĂ: Sfinții sunt păcătoșii care se descurcă și și-au făcut imagine bună... Ce faci cu pozele alea?... Sunt cu fete goale?

POLITICIANUL: Hai că întreci măsura! Vezi-ți de drum că ai mușterii. Uite-l p-ăla cum se hlizește la tine. *(Arată către un CĂLĂTOR care o soarbe din priviri pe TÂRFĂ.)* Cred că-i tocmai ce cauți.

TÂRFA: Așa pare... (*Către POLITICIAN.*) Nu-i mai băga prostii în cap... Nu-ți ajunge gara?... (*Către CĂLĂTOR.*) Puișor, hai să-ți spună fata o poveste cu zâne. (*TÂRFA și CĂLĂTORUL ies din scenă.*)

POLITICIANUL: Să revenim la oile noastre... (*SURZII și ORBII se regrupează în jurul POLITICIANULUI.*) Cum spuneam...

TÂNĂRUL: Despre curve...

POLITICIANUL: Ce-am uitat!... Să nu-ți arăt eu poza cu ăl mai amic al meu. Uite-l, ăsta-i. (*ORBII se bulucesc în fața pozei.*) Ce mustăți șmechere are. Ministrul ungar de externe.

TÂNĂRUL: Au cele mai multe înjurături și mănâncă...

POLITICIANUL: Mănâncă slănină de te-ngrozește. Slănină și bea palincă. Apoi cântă și dansăm ciordaș... Recunosc, habar n-am maghiara, și nu-i bine, ca politician cel puțin nu-i bine. Mă pun eu la punct... *kezi ciocolom, io no pot kivano...* (*Către SURZI.*) Am pronunțat bine?... (*SURZII gesticulează și scot sunete stălcite.*) Ne înțelegem oricum. Fără prea multe vorbe. E tradiție istorică, domn'e, ce s-o mai lungim. Când ne întâlnim, numai la sfârșit de săptămână, petrecem până cădem sub masă. Nu intră în protocol, dar, dacă nu e presa de față, o facem lată. Ungurul muncește toată săptămâna de-i sar capacele. De-asta... Când ne-am binedispus suficient, mă ia după umeri și cântăm „Așa-i românul când se veselește...” Apoi cădem sub masă. Cântecul ăsta îl știe de te crucești. Perfect, de parcă l-ar fi făcut măsa în Ardeal. Fără accent. Bă, mustață, frumoase-s minoritarele, ioi!... Mă iubește ca pe un frate... Ce mai, în Europa, toți mă cunosc și mă apreciază... (*Către TÂNĂR.*) Ascultă la mine, băiete, așa-i românul!

TÂNĂRUL (*cântând*): Așa-i românul când se veselește...

POLITICIANUL: Așa-mi place poporul, vesel și inconștient... Cântați, mă, să răsunе peroanele!...

(*POLITICIANUL, TÂNĂRUL, SURZII și ORBII ies din scenă cântând „Așa-i românul când se veselește...”*. **BĂTRÂNUL** reîncepe să-și coasă pantalonii.)

BĂTRÂNUL: Uite-aici. Aproape că nu-i decât cusătură peste cusătură. Nu-mi place cum arată. Deloc... Și-am zis: Las-o, omule, mai ușor cu amintirile. De ce tot răscolești trecutul? Dacă ar fi fost, dacă aș fi făcut... Tot rupturile astea ar fi apărut. Nu mai zgândări, domn'e, rana. În loc să se închidă frumos, să nu-i vezi urma, faci ditamai cicatricea. O porcărie de zgaibă de-o porți toată viața. Rana-i ca memoria... Și nădragii ăștia sunt memoria mea. Cum să uit eu ce-am pățit când i-am rupt aici?... Cu cât te gândești mai puțin, sau îți amintești mai rar, cu atât mai tare-i stofa. Dar eu n-am avut o viață, așa, ca un pantalon nepurtat... (*În scenă intră ȘEFUL, părând să caute ceva.*)

ȘEFUL: Ce tot moșmondești acolo?

BĂTRÂNUL: Cos... Mă întreb în fiecare dimineață același lucru, dar nu-ți intră în cap.

ȘEFUL: Intră, intră, dar trebuie să fii vigilant.

BĂTRÂNUL: Fii vigilant fără să mai întreb.

ŞEFUL: D-asta sunt plătit. Să întreb şi să vă îndemn la muncă, că sunteţi puturoşi, hoţi, şmecheri, evazionişti, reacţionari, mincinoşi, anarhişti, puturoşi... De ce stai? Coase!... N-ai auzit?... N-ai văzut pe-aici nişte orbi orbecăind?... Nici nişte muţi gesticulând?... Unde dracu' s-au dus ăştia, că nu dau de ei?... De ce stai? Coase!... Şi să nu te mai pună dracu' să încerci să opreşti trenurile că te arunc sub roţi! *(Iese din scenă.)*

BĂTRÂNUL: Ca să mă arunce sub roţi, trebuie să treacă un tren... Uite-aşa se duce viaţa. Nu te lasă nici să-ţi coşi în linişte nădragii... Şi de la o vârstă trebuie să coşi zilnic, şi încă vârtos... *(Intră în scenă grupul de ORBI. BĂTRÂNUL se opreşte din cusut.)* ăştia nu văd să bage aţa în ac. Mai bine de ei... N-o luaţi, bă, într-acolo, că daţi de ăla şi vă întreabă: „Ce-i cu voi de nu vedeţi în ce lume trăiţi?...“ *(ORBII se aşează pe jos şi rămân nemişcaţi. BĂTRÂNUL continuă să coasă.)* Curg zdrenţele de pe ei... Ce folos să ai aţă şi să nu vezi s-o bagi prin urechile acului... *(Mulţumit de cum arată pantalonii.)* Da... Altă viaţă acum. De la distanţă, ai zice că mă ţin... Cine vine să se uite de-aproape?... Pe nimeni nu interesează cum arată nădragii mei... Na, că-mi scăpă asta. Ce dracu', nu mai văd bine?... Uite-o ciupitură care, dac-o las, mâine e ditamai gaura, de bagi deştu'... Asta-i de la... Să fie de la aşteptare? De la ce-o fi, Doamne?... *(Intră în scenă grupul de SURZI, bolborosind şi gesticulând.)* Bă, gura, că v-aude ăla! Acuşi vă-ntreabă ce tot o frecaţi pe-aici... ăştia-s surzi... Ferice de ei. N-aud când li se rup nădragii. N-au nici o grijă... *(SURZII se întind pe unde apucă.)* Dacă n-aş auzi când plesneşte materialul, aş fi un om terminat... Cine ar mai păzi şinele, cine ar mai verifica roţile?... *(Îşi admiră tacticos pantalonii, îi scutură şi-i îmbracă.)* Suntem la fel de diferiţi de noi înşine pe cât suntem altfel faţă de ceilalţi... Da, domnule, acum poate să înceapă o nouă zi.

(Gara se trezeşte brusc din somn. În scenă intră şi celelalte personaje. Se trag obloanele, se deschid uşile, agitaţia specifică unei gări atunci când răsare soarele. O notă de prospeţime, chiar de bucurie, îi animă pe toţi. Se pregătesc pentru o nouă zi. Printre CĂLĂTORII grăbiţi, personajele gării îşi reiau îndeletnicirile zilnice. ŞEFUL deschide obloanele, TÂNĂRUL îşi face bocancii, CĂLUGĂRIȚA îşi desface acordeonul, scoate cutia milei şi imploră donaţii pentru refacerea mănăstirii, ȚĂRANCA îşi desface paporniţa plină cu verdeţuri, legume şi fructe, ŞEFUL inspectează şi dă indicaţii. Se spală pe jos, se mătură. AUROLACII au ieşit la cerşit, ORBII şi SURZII traversează gara dintr-o parte în alta. În difuzoare hârâie anunţuri. În acest iureş, POLITICIANUL se plimbă semeţ, primind salutul respectuos al celorlalţi. BĂTRÂNUL verifică şinele şi se pierde în lungul lor, ieşind din scenă. O lumină trece pe deasupra peroanelor. Apare TÂRFA, aranjându-şi hainele şi înjurând furioasă spre direcţia din care a venit.)

TÂRFA: Fir-ai al dracului de păduche!... Libidosu' naibii!... Zgârcit împuţit!... Păi, nu e bine ce face târfele?... Mă luaşi cu sentimentul, că „restul la sfârşit...“ Jigodia dracului!... *(POLITICIANUL îl ia discret de braţ pe TÂNĂR şi face semn SURZILOR şi ORBILOR să-l urmeze.)*

POLITICIANUL *(în şoaptă către TÂNĂR):* Hai să vorbim politică...

(POLITICIANUL iese din scenă împreună cu TÂNĂRUL, urmați de SURZI și ORBI.)

TÂRFA: Ai zis că-mi dai o sută de mii. De ce mi-ai dat doar treizeci?!... Am găfăit, am dat ochii peste cap, am țipat de-a vuit gara când ți-ai dat drumu'... Ca să-ți facă ție plăcere. Să te simți mascul... Vierme ce ești! Toate astea face doar treizeci, bă, porcule?!...

ȘEFUL: Mai taci din gură. Te smiorcăi ca o fată mare.

TÂRFA: Auzi, domn'e, fără jigniri!... De ce nu-mi intră în cap să nu mai fac tâmpenii. Așa-i la curve și gata. Bani înaintea și pe urmă stai cum vrea clientul...

ȘEFUL: Ești o proastă. *(Iese din scenă.)*

TÂRFA: Corect... Mare proastă sunt! Ce-o fi în capul meu, de unde pornirile astea cretine?... Să fii umană cu clientul... Să fii sensibilă. Ce tâmpenie! Ce proastă sunt. Banul înainte, asta-i regula... M-a băloșit toată... Pentru treizeci de... Dumnezeii mă-tii!...

(TÂRFA caută în poșetă, scoate o țigară, dar nu găsește cu ce să o aprindă. Dă cu ochii de CĂLUGĂRIȚA, adâncită în rugăciuni și ducând o cutie a milei.)

CĂLUGĂRIȚA: Pentru reconstruirea...

TÂRFA: Colega, ai un foc?... Păpușă, n-auzi?... Sau nu fumezi?... *(Cu privirea spre locul din care a venit.)* Auzi ce să-mi facă mie... Bă, eu știu meserie și am un tarif. Escrocul dracului!... Nu mai e pic de respect pentru treaba bine făcută... *(Către CĂLUGĂRIȚĂ.)* Drăguț, nu știi să vorbești? Ai un foc?... Ce tot mormăi acolo?...

CĂLUGĂRIȚA: Dați un bănuț pentru biserică?

TÂRFA: Piei drace!... După ce m-a mai fraierit și ăla?... Vrei o țigară?

CĂLUGĂRIȚA: Nu fumez, mulțumesc.

TÂRFA: Păcat.

CĂLUGĂRIȚA: E mare păcat că fumezi. Dar am chibrit. Aprind lumânările cu el. Poftim.

TÂRFA *(își aprinde țigara):* Mersi... *(Către ȚĂRANCĂ.)* Îți vine să crezi că viața m-a tras în piept?! Pe mine... Umflatul ăla care nu mai văzuse muiere de o mie de ani. Îl las să se golească pentru o sută de mardei și el îmi dă numai treizeci. Și o șterge cu nădragii în vine. Păi, ce trebuie să fac? Să fi semnat înainte un contract?

ȚĂRANCA: Maică, mare putregai e pe peroane. *(Își strânge papornița și iese din scenă.)*

TÂRFA: Să-i cer garanții bancare?... *(Privește din nou către locul de unde a venit.)* Bă, dacă vrei pomană, dă-ți palme...

CĂLUGĂRIȚA: Doamne, iartă-mă! E păcat să vorbești așa.

TÂRFA: Fetițo, asta-i viața. Pe lumea asta sunt curve mai mari decât târfele... Dă-i dracului de nenorociți... Hai, nu te speria, că nu sunt Necuratul... *(Apare ȘEFUL pe un cărucior de bagaje împins de un ORB.)*

ȘEFUL: Ce-i cu voi aici?!... Ce faceți?

CĂLUGĂRIȚA: Ne rugăm.

TÂRFA: Ne rugăm să te ia dracu' și să nu te mai văd în fața ochilor.

ȘEFUL: Ia vezi cum vorbești, că acum schimb foaia!... Munciți?

TÂRFA: Pe brânci. Dar boul ăla m-a păcălit.

ȘEFUL: Numai cine muncește se păcălește... *(Către CĂLUGĂRIȚĂ.)* Și tu muncești?

CĂLUGĂRIȚA: Mă rugam.

ȘEFUL: Lasă rugămințile, sau adresează-te în scris. Le rezolvăm, noi pe toate. Ai strâns ceva? Să dai taxă pe milă, ai înțeles?... Muncește! *(CĂLUGĂRIȚA începe să cânte la acordeon.)*

TÂRFA: Mă plimbi și pe mine cu căruțul?

ȘEFUL: La mine-n cărucior, curvile n-are ce căuta! Clar?... Munciți, munciți! Aveți grijă!... *(Către ORB.)* Dă-i drumul! *(Iese din scenă.)*

TÂRFA: Lua-te-ar trenul sub roți, să te ia!... *(Către CĂLUGĂRIȚĂ.)* Nu te plictisești?... Eu, da... Aștepti trenul spre Rai?

CĂLUGĂRIȚA: Mă duc la mănăstire. Să scap de lumea asta păcătoasă.

TÂRFA: Fetițo, treaba ta, dar Raiul e în Iad, iar Iadul e aici... N-aș rezista să stau numai printre femei. Sunt rele și plicticoase. Oricum, prefer bărbații... *(Observă un crucifix agățat la gâtul CĂLUGĂRIȚEI.)* Am și eu unul în cameră...

CĂLUGĂRIȚA: E Domnul Iisus Hristos răstignit. *(Se oprește din cântat.)*

TÂRFA: Știu cine e. Mă crezi proastă?... E sexy, zău așa. D-asta-l țin și eu deasupra patului.

CĂLUGĂRIȚA: Doamne, ce vorbe păcătoase!... Cum puteți spune așa ceva?

TÂRFA: După câțiva ani de purgatoriu pe peroanele astea, poți orice... Îți place de Iisus?

CĂLUGĂRIȚA: Doamne, apără-mă!... Vă rog, nu mai vorbiți așa...

TÂRFA: Dacă apare, cred că l-aș recunoaște chiar și eu... *(Arată spre crucifix.)* Asta nu seamănă cu el.

CĂLUGĂRIȚA: Vă rog, e o impietate. Păzește-mă, Doamne!...

TÂRFA: Habar n-ai tu ce-i aia impietate. Când gâfâie vreun animal deasupra mea, aia nu-i impietate? Când își dă drumul în mine ca un turbat, mugind și pârâind de parcă ar fi tras apa la veceu, aia ce-i?... Și pe urmă, când cade fără vlagă peste mine, asudat și greu ca un pietroi noroios, aia nu-i tot o cruce?...

CĂLUGĂRIȚA: Încetați, vă implor!

TÂRFA: Să știi că Iisus știe despre toate astea. Dar nu poate face nimic. Omul e mai fiară decât a crezut el.

CĂLUGĂRIȚA: Vă rog.

(CĂLUGĂRIȚA începe să cânte din nou la acordeon. Din canale ies AUROLACII și dansează în jurul TÂRFEI și al CĂLUGĂRIȚEI.)

TÂRFA: Într-o zi, o să-l vezi venind pe peron... Tac, dar în psalmi tot nu știu să vorbesc... *(TÂRFA se prinde în dansul AUROLACILOR.)* Îți place gara?... Mie-mi place la nebunie. E mare, zgomotele se amplifică, luminile sclipesc... *(Către AUROLACII care se învârtesc din ce în ce mai tare în jurul ei.)* Mai încet c-amețesc!

CĂLUGĂRIȚA: Ca într-o biserică. Poate ar trebui ca fiecare gară să fie o catedrală. Dacă tot aștepți, măcar să te rogi. Să-l implori pe Domnul...

TÂRFA: Atât ar mai trebui. Să te duci la Informații, ca la spovedanie, și să te închini la panoul cu mersul trenurilor ca la icoană. La bagajele de mână să-ți lași coliva, să ceri Coca-Cola și să-ți dea aghiazmă... În fața peronului să te rogi ca la un altar fără sfârșit...

CĂLUGĂRIȚA: De ce pângăriți... Nu murdăriți lucrurile sfinte. *(Doi dintre AUROLACI, mai obraznici, îi ridică fusta TÂRFEI. Aceasta îi alungă pe AUROLACII care se ascund din nou în canale. CĂLUGĂRIȚA se oprește din cântat.)*

TÂRFA: Ce draci obraznici!... *(Către CĂLUGĂRIȚĂ.)* Tu ai zis că vrei catedrală în loc de gară... Sfinte-s doar trenurile... Știi ceva? Nu-mi mai da mie lecții de morală, că sunt sătulă. Habar n-ai cum e lumea, cum arată viața și te simandisești la mine. Nu ține!...

(În scenă intră ORBII și SURZII înșirați unul în spatele altuia, mimând mersul unduit al unui tren ce șuieră și duduie.)

CĂLUGĂRIȚA *(rugându-se):* Apără-i, Doamne, și dă-le lumină... Veghează, Doamne, asupra lor și dă-le ascultare...

TÂRFA: Te rogi de pomană. Ăștia-s surzi, că nu aud minciuna. Ția-s orbi, că nu văd înșelătoria...

CĂLUGĂRIȚA: Sunt surzi, că n-au auzit încă glasul lui Dumnezeu... Sunt orbi, că n-au văzut încă făptura Domnului...

(CĂLUGĂRIȚA cântă din nou la acordeon. ORBII și SURZII ies din scenă.)

TÂRFA: Nu-l mai amesteca pe Ți de Sus în toate neputințele noastre. Fetițo, decât să bați mătânii și să te rogi în van... N-ai o forfecuță, că mi s-a rupt o unghie?...

CĂLUGĂRIȚA: N-am.

TÂRFA: Cânti frumos... Dacă n-ai avea straietele astea, aș zice că ești doar o cerșetoare. Nici curvă ca mine, nici călugăriță ca tine. Ceva între... Toți vindem și cumpărăm câte un pic din celălalt. Trece unul pe-aici și pleacă cu o bucată din tinerețea mea, cu o fărâma din sufletul tău, cu o îndurare de-a ta... Rahat... Vrei o țigară?... Hai încoace.

CĂLUGĂRIȚA: Nici nu știu ce să mai cânt, că nimeni nu mai dă un ban. Parcă ar fi surzi. *(Se oprește din cântat.)*

TÂRFA: Abia au trecut pe-aici.

CĂLUGĂRIȚA: Nici măcar nu se uită la mine...

TÂRFA: Și ei au trecut... De ce nu încerci altceva. Ești frumoșică... Să nu-ți treacă prin minte să-mi faci concurență chiar aici, că te iau de păr și șterg peroanele cu tine. Clar?! *(În scenă intră BĂTRÂNUL cârând o roată de tren, ajutat de un CĂLĂTOR.)*

CĂLUGĂRIȚA: Nu știu decât să cânt la acordeon și la vioară...

TÂRFA: Dacă te prind că te dai la clienții mei, îți scot ochii. Până aici!... Dacă vrei să fim prietene, până aici!... Chiar nu vrei și tu o țigară?...

CĂLUGĂRIȚA: Doamne, iartă-mă. Eu nu păcătuiesc.

TÂRFA (*Uitându-se după CĂLĂTORUL care pleacă agale*): Te va ierta, că asta îi e meseria. Amin!... Ce trist e bărbatul ăla... Fetițo, eu am un pic de treabă. (*Către BĂTRÂNUL*.) Moșule, n-am eu dreptate?

(*TÂRFA iese după CĂLĂTOR. CĂLUGĂRIȚA începe din nou să cânte la acordeon.*)

CĂLUGĂRIȚA: E fată bună, dar spune niște vorbe!... Ce mi-au auzit urechile... Iartă-mă, Doamne... Are gura spurcată...

BĂTRÂNUL: Gara e de vină. Dacă ar fi luat trenul, poate acum era educatoare într-o școală...

CĂLUGĂRIȚA: Iar eu aș fi cântat în săli de concert. Aș fi făcut turnee în lumea largă... Recepții, șampanie, flori... Când eram mică, toți spuneau că sunt un copil minune. O mare violonistă...

BĂTRÂNUL: Muzica e de la Dumnezeu. Și cei care o fac sunt niște îngeri... Uneori îi aud cântând...

CĂLUGĂRIȚA: Și eu... Pe Dumnezeu nu l-am auzit niciodată vorbind. Doar cântând...

BĂTRÂNUL: Și șinele cântă. Se tânguie a depărtare... (*Se îndepărtează lovind sacadat șinele cu ciocanul.*)

CĂLUGĂRIȚA: Dac-aș fi un înger...

(*Apare TÂRFA, zâmbitoare, numărând niște bani. Se oprește o clipă și o ascultă pe CĂLUGĂRIȚĂ cântând.*)

TÂRFA: Bravo, bravo!... Divin. Tu ești o fărâmbă din Cel de Sus... Eu din Cel de Jos. Dar uite ce treabă bună făcui. Un sutar, o pereche de ciorapi și un spray șic. Uite, domn'e, că mai este și bărbați paroliști. Banul l-am umflat înainte, dar oricum s-a ținut de promisiune că dacă-i place dă un supliment. Ciorapii și sprayul. Așa sunt marinarii... Vai de mama lor!... Îi bălângăne marea luni de zile, de li se umflă instalația... A fost scurt. A pufnit săracul... Ce te strâmbi, fandosito?...

CĂLUGĂRIȚA (*întinzând cutia milei*): Pune-un ban!

TÂRFA: Mai bine nu spuneam...Poate doar cu împrumut...De unde să mi-i dai înapoi? Cine dracu' mai aruncă un ban pe muzică, dacă a ajuns să se zgârcească la cârniță... Vrei să te dai și tu? (*Scoate tubul de spray și o parfumează.*) Hai, fato, c-a meritat. Marfă-a-ntâia.

(*În scenă intră ȘEFUL, îndreptându-se grăbit către crâșma gării.*)

ȘEFUL: Tot aici sunteți? Stați de pomană?... Ce-i cu voi aici?!... Ce pute, mă, așa? Parcă-i la curve. Numai la nevastă-mea miroase așa. (*Intră în crâșmă.*)

CĂLUGĂRIȚA: Ne-a făcut curve!...

TÂRFA: Și ce-i cu asta? Pentru un bărbat, toate femeile-s curve, în afară de măsă... Un bou... (*CĂLUGĂRIȚA se ridică și începe să cânte în dreptul cutiei acordeonului.*) Nu te mai chinui, fetițo. Hai, că fac cinste cu o bere.

CĂLUGĂRIȚA: Eu nu beau alcool.

TÂRFA: Eu da. Ție-ți fac cinste cu apă chioară. Zici că-i apă sfințită... Hai să cinstim că mai există mări, că mai sunt vapoare și lunile de zile ce le umplu... Cu spumă multă. O bere cu spumă multă...

(CĂLUGĂRIȚA și TÂRFA se îndreaptă spre crâșma gării, „La trenuri pierdute”. La mese stau POLITICIANUL, TÂNĂRUL, ȘEFUL, ȚĂRANCA și alți CĂLĂTORI, sporovăind liniștiți în fața paharelor cu băutură. CĂLUGĂRIȚA și TÂRFA se așează la o masă.)

POLITICIANUL: Tinere, asta da lecție de viață politică. De la mama ei, adică de la mine... Ești copt acum. Soldat de strajă gării. Hai noroc!

TÂNĂRUL: Să trăiți!

POLITICIANUL: Bravo, bravo... Da... Ce bine e să nu faci nimic... Și asta foarte încet... Și dacă se poate și pe bani.

TÂNĂRUL: Viață dulce... Pleacă trenul, vine trenul. Dacă-i pierzi, nu-ți pasă.

POLITICIANUL: Te poți duce oriunde. N-ai bilet pentru nicăieri, așa că mai bine aștepți... Poți pierde toate trenurile din lume, că tot aia e... Vezi ce repede înveți?

TÂNĂRUL: Și dacă se poate și pe bani... Aș bea și eu ceva... Ce sete mi-e... Îmi faceți cinste?...

POLITICIANUL: Cinstea e pentru proști. Arăt eu a prost?... Eu sunt deștept din naștere... Bă, știi de ce ți-pă pruncii când se nasc?

TÂNĂRUL: Că-i pocnește moașa.

POLITICIANUL: Habar n-ai. Plâng de ciudă. Că le era mai bine în burtă la măsă. Păpică, somnică... De ciudă c-au venit pe lumea asta blestemată... Eu n-am plâns deloc. Am înțeles imediat cum merg treburile pe-aici... Ți-am zis că-s deștept din naștere. Numai proștii plâng.

TÂNĂRUL: Plângeam și eu din când în când. Nu puteam să mă abțin. Vedeam pe unul că-i merge prost, auzeam că cineva s-a îmbolnăvit, zicea la televizor că poporul o duce rău, plângeam...

POLITICIANUL: Bă, dar tu o țineai tot într-un plâns. Ești prost. Mare prost... Ești o balebă de om! Moale și puturoasă. De ce să fii tâmpit și să bâzâi pentru toate nimicurile? Fii tare! Ce, d-asta te-a făcut mă-ta, ca să plângi?... Fii șmecher, mă... Arăți ca un soldat lăsat la vatră... Ți-ar fi plăcut să ajungi general... Să nu-ți piși ochii acum, că mă enervez!

TÂNĂRUL: Asta era înainte... Acum însă am pierdut trenul...

POLITICIANUL: Mare scofală! Toată lumea de aici a pierdut trenul. Și care-i baiul?... Nici unul. D-asta-s trenuri, să vină mereu... Hai că-ți fac cinste cu una mică. Dar să nu mă crezi prost.

TÂNĂRUL: Niciodată...

POLITICIANUL *(către chelner):* Băiete, adu una mică! Mică am zis!... *(Către TÂNĂR.)* Uită-te la ăștia. Chefuiesc, bagă-n ei, se hlizesc... Așa trebuie să faci și tu, să te doară-n cur că ai mai pierdut un tren. Fii deștept, ce dracu'! La noi e mândrie națională să mai pierzi un tren... *(Chelnerul aduce paharul comandat.)* Hai, bea. Noroc...

TÂNĂRUL: Sănătate să fie, că de trenuri nu ducem lipsă.

POLITICIANUL: Bravo, mă!... Uite-l p-ăla! Îl vezi? (*Strigă către ȘEF.*) Șefu'!... Șefu'! Ce faci, domn'e?... Merge treaba?

ȘEFUL: Când nu stă, merge... Îi pun eu la muncă pe toți.

POLITICIANUL (*către TÂNĂR*): Știi cine-i ăsta?... 'Habar n-ai. Dacă ar fi prins trenul, îl făceau nu știu ce mare șef... L-am făcut eu șef peste gară. Îi bun de vătaf, are stofă. E singurul care promite, d-aia l-am luat sub aripa mea... II doare-n cot acum... Așteaptă și mănâncă semințe... (*În scenă apar grupurile ORBILOR și ale SURZILOR. Se vântură printre mese, deranjând vădit consumatorii.*) Bă, mai ușor că răsturnați masa! Fir-ați ai dracului de gloată!... (*Către ȘEF.*) Fă, domn'e, ceva și scoate turma asta de-aici! Nu mai poți sta liniștit s-aștepți un tren...

TÂNĂRUL: Poate au pierdut și ei...

POLITICIANUL: Fir-ați ai dracului!... Dă-i naibii, că pentru ei nu contează. Că-s în tren sau pe peron, tot aia-i. Ăștia nu văd decât să bage-n gură și n-aud decât în somn...

ȘEFUL: Ce-i cu voi aici?! (*ORBII și SURZII nu-l bagă în seamă.*)

POLITICIANUL (*către ȘEF*): Fă, domn'e, ceva! Impune-te, nu sta ca o momâie!... (*SURZII și ORBII ies singuri din scenă. Atmosfera se calmează. POLITICIANUL către TÂNĂR.*) Vezi, bă, că nu-i în stare de nimic? Cum să-l fi făcut mare șef?... Și zice c-a pierdut trenul... Dacă m-ascultă pe mine, mai are o șansă... Hai, să bem, că m-am enervat... Noroc.

TÂNĂRUL: Noroc... Mie mi-a fost milă de ăia...

POLITICIANUL: Bă, ți-am zis, nu fi prost!... Uite-o și p-aia cu acordeonul... Călugărița... Bate clapele toată ziua. Dacă o întrebi, mamă-mamă, ce-o să-ți povestească. Ce mare solistă, violonistă nu acordeonistă, ar fi ajuns și ce de șampanie ar fi băut... (*Către CĂLUGĂRIȚĂ.*) Drăguț, bravo, bravo... Vrei să bei ceva?

CĂLUGĂRIȚA: Eu nu beau alcool.

POLITICIANUL (*către chelner*): Băiete, o aghiazmă pentru artista noastră! Plătesc eu... (*Către TÂNĂR.*) Cerșește, își face cruci și îl așteaptă pe Țăla de pe cruce să coboare pe peron. Că parcă Țăla vine când vrea ea. A fost o dată și i-a ajuns... Uită-te și la aia. Aia boită, cu țâțe mari. Are tencuiala mai groasă ca pereții gării... Întreab-o, să vezi ce-ți spune... Educatoare de copii ar fi ajuns... Dar a pierdut trenul. Îți vine să crezi?... (*Către TÂRFĂ.*) Scumpete, care-i tariful?

TÂRFĂ: O sută, dar pentru demnitari facem reducere.

POLITICIANUL (*cu jumătate de voce*): Așteaptă tu bani de la mine mult și bine. (*Către TÂNĂR.*) Vezi? Mare scofală c-a ratat un tren. Bă, ține minte de la mine... Uită-te la toți ăștia și citești în ei ca într-un manual... (*Arătând către ȚĂRANCĂ.*) O vezi pe țărancă aia cu papornița în brațe?... Umblă cât îi ziua de lungă prin gară și întreabă călătorii dacă i-au văzut băieții plecați la oraș... Mamaie, mamaie!...

ȚĂRANCA: Da, domnu'. Aveți vreo veste?

POLITICIANUL: De unde, mamaie, de unde?... (*Către TÂNĂR.*) Putem noi să facem în gară ghișeu de persoane pierdute, de generații pierdute?... Asta-i gară mică,

dar cu pretenții. Avem alte treburi, domn'e!... Știi de ce-mi place crâșma asta? Stau relaxat, privesc, ascult și parcă văd istoria neamului. Bă, ce popor viteaz! Rezistent... Mai e unul-doi plângăciosi, ca tine, dar altfel e răbdător. Și, într-o gară, răbdarea e principala calitate. La noi, ori întârzie omul, ori trenul... Chestie de destin... D-asta-mi place nația noastră. A înțeles că, oricâte trenuri ai lua, tot într-o gară ajungi. Așa că mai bine nu-ți bați capul. Decât să pleci undeva, mai bine aștepți să te duci nicăieri... Suntem un popor născut în sala de așteptare!

TÂNĂRUL: Și-atunci ce căutăm „La trenuri pierdute“?

POLITICIANUL: Ni s-a făcut sete. Ne e foame. Ce dracu', mă... Mai facem conversație, o poantă, o bârfă mică... Hai noroc! Bea și râzi. Bucură-te de gara noastră mică, vorba cântecului. *(Către CĂLUGĂRIȚĂ.* Fătucă, o știi p-aia cu gara?... Aia cu „gara noastră mică“... Habar n-ai!... *(Către TÂNĂR.)* Vezi, mă, că nu trenul e de vină. Nu-i șampania de nasul ei... *(Apar câțiva AUROLACI cerșind printre mese.)*

AUROLACUL: Dă-ne, nene, un ban...

POLITICIANUL: Ia cărați-vă, bă, jegosilor!

AUROLACUL: Dă-ne, nene...

POLITICIANUL: Marș-aici!

AUROLACUL: Hai, nene...

POLITICIANUL: Plecați, bă, că vă ia mama dracului!... *(Către TÂNĂR.)* Soldat, pune bâta pe leprele astea!... Ce stai, domn'e?! Dormi în post?!...

TÂNĂRUL: Hai, copii, plecați de-aici. *(AUROLACII continuă să umble printre mese.)*

POLITICIANUL *(către AUROLACI):* Plecați de-aici că vă calc în picioare!... *(Se ridică de pe scaun, încercând să-i lovească. AUROLACII o rup la fugă.)* Împutiților!... *(Către TÂNĂR.)* Ce ți-am spus?... N-ai fi câștigat nici măcar o bătălie... O momâie. Dacă ai fi avut croială de general, ai fi pus mâna pe armă... Asta nu-mi place mie la voi, ăștia... Dați vina pe trenuri și când colo... Hai noroc!... Băiete, dacă nu mă ascuți, rămâi santinelă la sala de așteptare, sau planton la capătul peronului... Tinere, eu trebuie să deșert bășica, că-i mare presiunea. *(Se ridică de la masă și cântă.)*

Foaie verde și-o minciună, măi, măi...

Uite-acuși să-mi cânti în strună, măi, măi...

(POLITICIANUL intră în veceul de bărbați și se pierde printre bărbații care stau în fața pisoarelor în poziții adecvate. Conversația se face între bărbați a căror identitate este greu de precizat.)

– Câte plăceri are omu', domn'e?

– Câte-l țin.

– Să bage în el, să facă amor...

– Trai greu, viață saca, dacă nu bei oleacă... Am ras cinci halbe.

– Fugi de-aici.

– Zău... Nu m-am mai putut ține, c-aș mai fi băut.

– Să asculte muzică... Să citească...

– Bă, intelectualule, vezi direcția, că stropești.
– Să călătorească...
– Când e de nevoie, aia nu-i plăcere. Eu mă duc la un parastas.
– Fie-i țărâna ușoara.
– Eu la o nuntă...
– Bă, puștiulică, ce cauți tu pe-aici?... Ai fugit de-acasă?
– Mă duc la bunica.
– N-oi fi Scufița Roșie, pușor?...
– Lasă-l, domn'e, în pace. Cară-te, băiete, și vezi-ți de drum!
– Ce duhoare!... Îți verși mațele.
– Așa pute omul pe dinăuntru.
– Scârbos animal. La suprafață parfumat, pe dinăuntru plin de rahat... Bă, nu te mai screme atât, că plesnești.

– Ce puțin mâncăm și ce mult deșertăm...
– Deștept ăla care a inventat veceul. Bună treabă... A făcut ordine în mizeria lumii.
– Nene, vezi ce faci că dai pe de lături și abia mi-am făcut pantofii.
– Băiete, tu știi ce-i aia o linie dreaptă?... Aia nu există.
– Nene, ai grijă... Șinele de tren sunt drepte.
– Linia dreaptă adevărată e ca pisatul boului... Împrăștiat... Pricepuși...

(Apare ȘEFUL.)

ȘEFUL: Bă, ce faceți aici?

– Dacă ne întorcem să-ți arătăm, te superi. Așa că du-te...

ȘEFUL: Vorbești cam mult. Nu sta. Vezi-ți de treabă!

– Poate mă întorc spre tine! *(ȘEFUL iese în grabă.)*

– Zici că e ca la munte, la cascadă...

(Unul dintre bărbați privește printr-o gaură din zid.)

– Ia uite-l p-ăla. Ce faci, domn'e, tragi cu ochiul la dame? Nu te mai holba, mă, că-ți transpiră mâinile... Ca să vezi, ce, un dos de muiere?

– Toate cururile sunt la fel. Vrei să ți-l arăt pe-al meu?... Nu fugi, nebunaticule... Ce-or vedea, domn'e, deosebit la bucele femeilor, nu știu?... Să vă arăt ce poponeț am eu?

– Pleacă de-aici, că te pocnesc!

– Hai, domn'e, ziceam și eu...

– Șterge-o că te ia mama dracului! Poponarule!

– Se-nmulțesc ăștia ca ciupercile.

– S-a defectat bărbații... Te uiți la unii și nici nu mai știi ce e...

– Ce hazna e lumea asta!

– Unde dracu' o fi?... Măi, să fie...

– Ce cauți, amice?

– Pe onoarea mea că o am... Simt cum mă apasă... D-asta nu e bună apa în vin. Face presiune...

– Descheie-te, domn'e, la prohab și-o găsești.

– Pe cuvântul tău?... Ai dreptate. Știam eu că pe-aici trebuie să fie. Uite-o!... Faceți loc!... Jur că nu mai beau apă cât oi fi... La agricultură-i bună apa. Și la ploaie... Tot aia... Mi-e scârbă de ce văd... Mi-e greață de ce aud... *(Apar SURZII și ORBII, tropăind și obturând imaginea pisoarului. Scena cade în întuneric. Se luminează slab sălile de așteptare clasa întâi și clasa a doua. În sala de așteptare clasa a doua zac înghesuiți TÂNĂRUL, CĂLUGĂRIȚA, ȚĂRANCA și SURZII. În sala de așteptare clasa întâi moțăie POLITICIANUL. Pe peron apare TÂRFA plictisită și obosită. Își aprinde o țigară și privește cu dispreț către sala de așteptare clasa a doua.)*

TÂRFA: Dormiți ca niște hoituri. Puțiți a transpirație... Fir-ați ai dracului... N-ați lăsat un loc liber. Stați înghesuiți ca vitele înainte de a fi duse la sacrificat... Ce, bă, adormiților, eu n-am muncit, nu sunt și eu obosită?... Na, că mi s-a dus un fir la ciorap... *(Își scoate pudriera și se aranjează privindu-se în oglindă.)* Fetițo, mai menajează-te că altfel te pensionezi prematur. O să zică javrele astea de clienți că ești consumată și trebuie să scazi prețul... *(Închide pudriera și începe să numere banii. Apare ȘEFUL.)*

ȘEFUL: Ce faci aici?... Iarăși stai? De ce nu muncești?

TÂRFA: Du-te dracului!

ȘEFUL: Bă, ia vezi!... Ce-i cu tine aici?

TÂRFA: Auzi, scutește-mă, că-s întoarsă pe dos și n-am chef...

ȘEFUL: Cum a mers?

TÂRFA: Mă încurci la numărât. Dacă mai scoți un cuvânt, te porcăiesc de...

ȘEFUL: Cât ai scos?

TÂRFA: Prost. Au foamea-n gât. Zgârciți și păhnoși. S-a întors veacu' ca dracu'!

ȘEFUL: Și partea mea?

TÂRFA: Ți-am zis că-s cu nervii la pământ. Ce, astea-s încasări? Faliment curat!

ȘEFUL: Procentul meu?...

TÂRFA: La încasările astea – impozit altă dată... Ce te holbezi așa? Arăt atât de groaznic? *(Își scoate pudriera și se fardează sumar.)*

ȘEFUL: Dă-mi partea mea și lasă vrăjeala. Clar?

TÂRFA: Bă, nu pricepi că nu-i de unde? Am de făcut investiții. Chiloței cu dantelă, c-așa a văzut mitocanul la televizor și te controlează dacă ai. N-ai, se duce la concurență... Ojă, parfum... Asta-i uzină care consumă, nu jucărie... Mi s-a rupt ciorapii, uite!... Îmi trebuie și-o revizie la doctor și-i scump tratamentul. Că-i gară, nu cazinou, ce dracu'... Grad ridicat de risc. Toți împruțiți... Mai trebuie să bag și-n reclamă, că vin tare puștoaicele astea flămânde... De unde profit?... Și dacă e puțin, acolo, ăla trebuie reinvestit. Prezervative, săpun, deodorant, că te miroase clientul mai ceva ca un câine de vânătoare... Mai trebuie să pun și deoparte, că în meseria asta nu știi când treci pe tușă. Timpul e ca o fiară. Cine-mi dă mie pensie?... Nu face fața asta de bou, că-ți dau mâine. Din încasările de mâine. Roagă-te să treacă ceva investitori p-aici, să-ți iei partea.

ȘEFUL: Mâine nu te iert. Să știi... Mai bine treci la treabă. Nu sta! *(Se depărtează spre sala de așteptare clasa a doua.)*

TÂRFA: Du-te dracului!... Lasă-i, bă, să doarmă!

ŞEFUL: Ce faceţi, mă, aici?!... Dormiţi?... *(Nu-l bagă nimeni în seamă.)* Ce-i cu voi aici? Staţi de pomană? Trândăviţi?... Aţi ocupat toate locurile... *(Văzând că nu-l ascultă nimeni şi că nu are nici un loc liber, iese şi se aşează pe un fotoliu la clasa întâi.)*

TÂRFA: Boule!... Bă, surzilor, nu mai sforăiţi atât!... *(Se priveşte din nou în oglindă.)* Vin puştoaicele astea şi... Ale naibii fufe... Au o foame de se dau pe nimic. Nu tu tarif, nu tu disciplina muncii. Sparg piaţa cu ţăţele lor tari, cu bucele lor rotunde... Dar nu mă las...

(ORBII năvălesc în sala de aşteptare clasa a doua. Se trântesc pe unde apucă, deranjând lumea. Se aud vociferări, se produc îmbrânceli.)

TÂRFA: Bă, chiorilor, potoliţi-vă! Nu vedeţi că nu mai e loc?... Uită-te la ei ce ochi beliţi au, de te sperie... *(În sala de aşteptare clasa a doua începe agitaţia. Se duce o luptă crâncenă pentru un loc. Se aud ţipete, injurături.)*

TÂNĂRUL: Încetaţi, bă, că nu mai sunt locuri. Ultimii veniţi să se care! *(ORBII vociferează.)* Duceţi-vă pe peroane şi dormiţi acolo!

ȚĂRANCA: Aveţi, domn'e, grijă, că sunt şi femei. Nu vă mai îmbrânciţi!

CĂLUGĂRIȚA: Nu mai da, omule, din picioare, că-mi spargi acordeonul!

TÂNĂRUL: Ce, crezi că eu nu ştiu să lovesc?

CĂLUGĂRIȚA: Oameni buni, oameni buni!... Doamne, ajută-ne!

ȚĂRANCA: Maică, mă dă-râmi... Stai locului, băiete, că mă sufoc!

TÂRFA: Bă, încetaţi! Duceţi-vă la clasa întâi, că acolo sunt locuri destule.

(Încăierarea se domoleşte. Ies cu toţii şi privesc spre suin de aşteptare clasa întâi.)

TÂNĂRUL: Păi nu-i drept așa. Unii să huzurească, iar noi să stăm ca sardелеle.

TÂRFA: Dacă sunteţi proşti, așa vă trebuie.

TÂNĂRUL: Am respectat regulamentul. N-am fost proşti. Dar acum e cazul să schimbăm legea. *(În acest timp. POLITICIANUL şi ŞEFUL se trezesc şi văd agitaţia de pe peron.)*

TÂRFA: Dumnezeii mamelor voastre care aţi făcut legea asta strâmbă! Adică noi, aştia care năduşim toată ziulica prin gară, să n-avem parte de confort? Ostaş, tinere, pornim lupta! E o clipă istorică... Oameni buni, treziţi-vă din somnul greu!... *(În difuzoare se aude înfundat muzică patriotică.)*

TÂNĂRUL *(către CĂLUGĂRIȚĂ):* Tonul la cântec! Fătucă, bagă ceva revoluţionar, să simţim că avem sânge răzvrătit! *(CĂLUGĂRIȚA începe să cânte o melodie săltărească. TÂNĂRUL îşi pune pe cap un chipiu ostăşesc.)* Cetăţeni, a sosit clipa eliberării. Suntem uniţi, suntem puternici... *(Către un SURD.)* Frate, adu-ţi aminte că exişti!... *(Către TÂRFĂ.)* Soră, hai, gândeşte-te la viitorul copiilor tăi!

TÂRFA: Piei drace cu copiii tăi! Asta-mi lipseşte...

TÂNĂRUL *(către ORBI):* Priviţi înainte!... *(Către SURZI.)* Ascultaţi zgomotul istoriei!... *(Către ȚĂRANCA.)* Mamă! *(O îmbrăţişează.)*

ȚĂRANCA: Lasă-mă, băiete, că nu eşti fi-miu.

TÂNĂRUL *(către AUROLACII care ies din canale):* Speranţa noastră!...

(În acest timp, POLITICIANUL și ȘEFUL se baricadează în sala de așteptare clasa întâi.)

TÂRFA: Veniți să luptăm pentru somnul nostru! Ziua gloriei va veni!...

TÂNĂRUL: Uitați-vă la copiii aceștia... Viitorul nostru!... Bravo, mă Gavroche, bravo!... *(Ia un AUROLAC în brațe și-l sărută.)* La luptă!

(Se reped cu toții spre ușa sălii de așteptare clasa întâi. După o scurtă rezistență, reușesc să pătrundă înăuntru. Aici se duce o luptă și mai aprigă pentru ocuparea fotoliilor. Apare pe peron BĂTRÂNUL privind încăierarea. Se aude din ce în ce mai puternic zgomotul unui tren care sosește. Șuieratul locomotivei este atât de puternic, de parcă trenul ar trece prin dreptul scenei, ca apoi să scadă în intensitate, ca și cum s-ar depărta. Pentru o clipă, toate personajele au ascultat șuierul locomotivei.)

BĂTRÂNUL: Iar i-a apucat... Când își aduc aminte cine sunt, îi apucă. *(Se așează pe bancă și începe să aprindă chibrituri, unul după altul. În acest timp, din învălmășeală se strecoară afară POLITICIANUL. Își dă haina jos, își pune un pulover și intră înapoi în sala de așteptare clasa întâi.)*

POLITICIANUL: Fraților, am învins! *(În sala de așteptare clasa întâi, lucrurile para se liniști. Cocoțat pe un fotoliu, POLITICIANUL le vorbește celorlalți'. Gesticulează, se înfierbântă până ce, unul câte unul, toți cei care dăduseră buzna se reîntorc în sala de așteptare clasa a doua, ducând câte un obiect sau o bucată ruptă din fotolii.)*

POLITICIANUL: Victoria ea noastră! *(Către TÂNĂR.)* Armata e cu noi!

TÂNĂRUL: Așa zic și eu... E mai bine să votăm cine are dreptul să stea acolo și cine aici. S-a făcut dreptate!... E cineva rănit?

CĂLUGĂRIȚA *(sprijinind un ORB):* Băiatului îi curge sânge din nas.

POLITICIANUL: Vom afla adevărul, vă promit! Eroilor! Vă iubim! Vă cinstim!

TÂNĂRUL: Victorie!... Ce gust are clipa în care ai învins.

POLITICIANUL: Veți ocupa posturi importante... O meritați. Ați dovedit-o.

TÂNĂRUL: Simt cum mă maturizez. Victorie!

POLITICIANUL: Pentru tineri, de-aici încolo, reduceri la bilete de tren, indiferent de destinație. Să vadă lumea și să capete experiență. Voi ne sunteți șansa, salvarea.

CĂLUGĂRIȚA: Salvarea ne va apărea din partea celui ce este, celui ce era, celui ce vine... *(Difuzoarele gării transmit voci, comenzi amestecate cu semnale sonore.)*

POLITICIANUL: Va veni, va veni și va găsi gara noastră mai curată. O gară sfântă... Ne vom mântui. Nemurirea sufletului e o descoperire mai mare decât cea a prafului de pușcă. De, măicuță, dacă vreți voi, vă veți mântui.

TÂNĂRUL: Hai c-a fost o bătălie pe cinste! Tactica, domn'e, asta contează.

POLITICIANUL: Onoarea! De strajă la peroanele gării! Bravo!... Cinste vouă!

CĂLUGĂRIȚA: Ce să vă mai cânt?... Asta-i bună? *(Încearcă diferite teme melodice.)*

ȚĂRANCA: Doamne, păzește-mă, dar mare zăpăceală e la oraș.

POLITICIANUL: Măicuță, fii mândră de fiii tăi.

ȚĂRANCA: Dumnezeu să-i apere, pe unde-or fi. Că i-am tot căutat... S-au pierdut pe bulevarde și-n blocuri, prin cartiere.

CĂLUGĂRIȚA: Asta vă place?

TĂRFA: E bine, fetiço, dă-i înainte. Na, că mi-am rupt și celălalt ciorap. Fir-ați ai dracului cu violența voastră! Smuciților, uite că mi-a zburat și-un nasture.

(AUROLACII ies pe furiș cu lucruri furate și se ascund în canale.)

POLITICIANUL: Bravo, copii! Uitați, oameni buni, cum cresc copiii... Viitorul nostru de aur, omul nou. *(ORBII și SURZII, mult mai disciplinați, se așează pe jos la clasa a doua. POLITICIANUL și ȘEFUL se opresc în dreptul ușii sălii de așteptare clasa a doua ca niște gazde care și-au condus musafirii.)* Bravo, copii, bravo! Avem nevoie de pace socială, de liniște... Bravo! D-asta ne laudă lumea întreagă. Că suntem răbdători și înțelegători. Un popor înțelept... *(Către ORBII, apoi către SURZII.)* Voi o să primiți gratuit bilete ca să vedeți frumusețile patriei, iar voi bilete la un concert cu Madonna... Bravo, copii!... O să-i spunem așa cum vreți voi, Gara Noastră Liberă... Și nu vor mai fi taxe de peron... Bravo!... Dormiți în liniște, că mâine va fi mai bine... Bravo!... Să facem gara ca o floare!

ȘEFUL: Bă, acum să dormiți, dar mâine o să plătiți taxă suplimentară pentru stricăciuni și gălăgie. Clar?!

POLITICIANUL: Lasă-i, dragă, acum, că sunt osteniți... Bravo, copiii mei, bravo! Somn ușor... Ce popor cuminte... *(Se aud primele sforăituri. Difuzoarele repetă pe un ton jos ultimele cuvinte ale POLITICIANULUI. Lumini intermitente se zăresc deasupra peroanelor. POLITICIANUL și ȘEFUL se întorc spre clasa întâi.)*

POLITICIANUL: Nu-i mai brusca, bă, în momente de-astea.

ȘEFUL: Dați-i dracului! Nu-i las eu până nu plătesc în plus... Plus deranjul nostru...

POLITICIANUL: Mâine... Lasă-i acum să viseze... O să-i țină o bucată de timp. Ai grijă și schimbă numerotarea peroanelor – nu de la stânga la dreapta, ci de la dreapta la stânga. O să se bucure... Dai un pic cu var. Mai pui un bec. Deschide un butic nou și mai adu niște televizoare... Să nu țipe careva că nu e schimbare.

ȘEFUL: De ce le-ați promis chestia cu Gara Liberă... Mai bine le-o mai băgați p-aia cu „n-o să mai fie generație de sacrificiu“... Știți că după asta se dau în vânt. Oricum n-au două vieți ca să verifice.

POLITICIANUL: Nu fi, mă, prost... Fă-te, mă, că te sacrifici!... Fă-le damblaua. Lasă-i să vorbească o zi-două de Gara Liberă, că în timp tot Gară e mai simplu de zis. Ce dracu'!... Ce-am uitat!... Fir-ar să fie!... Am uitat să le spun că sunt liberi ca ORBII să fie SURZII și SURZII, ORBII... *(TĂRFA iese din sala de așteptare clasa a doua.)*

TĂRFA: Pute a transpirație de te trăsnește. Eu sunt delicată... *(Către POLITICIAN.)* Sensibilă... Aveți un foc?

POLITICIANUL: Sigur... *(Îi aprinde țigara. Cu jumătate de gură către ȘEF.)* Du-te și vezi ce-i cu ăla de s-a zgâit la noi și caută-mă prin gară că am treabă... *(Către BĂTRÂN.)* Credeai că e suficient să le bagi în cap că pot scăpa? Ascultă la mine, moșule, fiecare revoltă înseamnă o povară în plus. Oricât te-a strădui, nu-i poți face să

evadeze în afara destinului. *(Râzând.)* Ai văzut ce copii înțeleghători sunt. *(Către TÂRFĂ.)* Pofțiți, stimată doamnă. Sunt locuri la clasa întâi. Acolo vă e locul.

TÂRFĂ: Excitantă e lupta de clasă!

(POLITICIANUL și TÂRFĂ intră în sala de așteptare clasa întâi, unde, în scurt timp, se stinge, lumina.)

ȘEFUL *(către BĂTRÂN):* Ce stai, mă, aici? La ce te uiți?

BĂTRÂNUL: La trenuri. Cum vin, cum pleacă.

ȘEFUL: Ce-a fost zgomotul ăla? Au scrâșnit șinele de parcă ar fi deraiat un tren!

BĂTRÂNUL: Șinele-s bune. Și nesfârșite...

ȘEFUL: Mai bine ți-ai vedea de macaze, de semnale, că ne ocupăm noi de restul. Gata!... Vezi-ți de treabă!

BĂTRÂNUL: Unii ziceau că are întârziere, alții că a plecat deja... Alții că n-o să mai vină...

ȘEFUL: Gata, gata! Vorbești cam mult... Ai văzut ceva deosebit?

BĂTRÂNUL: Dacă ar fi fost pentru prima oară, poate că da... De-ale gării...

ȘEFUL: Vezi și auzi cam multe... Mai și vorbești pe deasupra. Acum te-ai convins că-i de pomană? Nu te mai pune cu noi, bătrâne, că e în zadar. Treaba ta e să păzești șinele... Și așa e prea mult pentru tine. Cine-a mai pomenit ca un om finit să păzească nesfârșitul șinelor de tren?... Cine poate veghea infinitul?... Vezi-ți de treabă! *(ȘEFUL iese din scenă, iar BĂTRÂNUL se așează pe șine, în capătul peronului. Gara este adormită. Se aud respirații profunde, de somn adânc. Ca într-un vis, din întuneric, încep să se desprindă și să iasă, rând pe rând, personajele, dar altfel costumate. Mai întâi de toate, cu mișcări lente, apare CĂLUGĂRIȚA și începe să cânte la vioară. Apoi, din sala de așteptare clasa întâi, iese TÂRFĂ, îmbrăcată în mireasă, iar din sala de așteptare clasa a doua, TÂNĂRUL, în uniformă de ofițer. Se întâlnesc în fața peronului și încep să danseze.)*

Apare ȘEFUL îmbrăcat elegant. ȚĂRANCA, ieșită în fața peronului, este întâmpinată de trei AUROLACI care apar din canale, îmbrăcați precum copiii de școală. SURZII și ORBII se plimbă ca niște oameni normali. POLITICIANUL iese din sala de așteptare clasa întâi, ducând o ramă de tablou prin care este văzut solemn și țeapăn. BĂTRÂNUL se ridică și înaintează pe peron, pierzându-se în aburul locomotivelor. CĂLUGĂRIȚA privește în depărtare.)

CĂLUGĂRIȚA: Până când îți vei ascunde fața de mine?... Îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Știu faptele tale: nu ești nici rece, nici în clocot... *(Își întinde mâinile ca pentru îmbrățișare.)* Și cel care se prăbușește nu-și întinde mâinile? E disperare, chemare sau doar îmbrățișare?... Vino să vezi, căci vremea este aproape... Vino să vezi...

CORTINA

ACTUL DOI

Aceeași gară. Pe un peron, BĂTRÂNUL bate cu ciocanul niște osii ruginite. Pe o bancă stă CĂLUGĂRIȚA.

CĂLUGĂRIȚA: El va șterge orice lacrimă din ochii lor...

BĂTRÂNUL: Măicuță, cine mai plânge azi în văzul lumii?

CĂLUGĂRIȚA: Și va sparge tăcerea din urechile lor...

(În scenă intră ȚĂRANCA.)

BĂTRÂNUL: Ești prea tânără, zău așa... Cine are urechi ascultă ce zice. Cine nu... Auzi trenurile? Se spune că în gările mari vin șapte trenuri deodată și tot atâtea pleacă... Dar eu nu cred.

ȚĂRANCA: Nici eu nu mai cred.

BĂTRÂNUL: Dar încotro vrei să mergi?

ȚĂRANCA: La feciorii mei. I-ați văzut, i-ați întâlnit?... De ce lovești roțile cu ciocanul?

BĂTRÂNUL: Le verific. Să reziste... Și să vadă lumea că sunt solide și n-are de ce să se teamă... Auzi cum sună?... Oamenii vin atunci împăcați și se urcă în trenuri.

CĂLUGĂRIȚA: Ca și toaca de la mănăstire. Alungă demonii și oamenii pot veni împăcați la slujbă.

BĂTRÂNUL *(către ȚĂRANCA):* E tânără... Crede că toate-s asemenea Lui.

CĂLUGĂRIȚA: Într-o bună zi, întâiul născut dintre morți va veni.

ȚĂRANCA: Și tu stai aici să-l aștepti?

CĂLUGĂRIȚA: Da... Îmi și închipui cum din aburul peronului, ca dintr-un nor, va apărea...

ȚĂRANCA: Așa am crezut și eu... Hai cu mine până la capătul peronului să vezi că-i pustiu. Nici vii, nici nenăscuți. Doar mizerie, atât. Hai!

(ȚĂRANCA și CĂLUGĂRIȚA se depărtează. Difuzoarele gării emit voci înfundate.)

BĂTRÂNUL: Mizeria este fertilă... Șapte trenuri vin, șapte pleacă... De ce nu stau măicuțele astea în mănăstire și umblă aiurea prin gări?... Eu unde eram înainte de a mă naște?... Iar mă apucă... *(Se oprește să mai bată cu ciocanul în roți, apoi se așează pe o bancă, scoate din buzunare un ștergar alb, o lumânare, chibrituri, un pahar și o bucată de pâine. Gesturile lui devin din ce în ce mai febrile, o stare de bucurie îl cuprinde. Aprinde lumânarea, își umple paharul și începe să cânte.)* Mulți ani trăiască, mulți ani trăiască, la mulți ani!... *(Dansează în jurul băncii, închină paharul și cântă.)* Cine să trăiască, cine să trăiască?... La mulți ani!... *Eu să trăiască, Eu să trăiască, la mulți ani!... (Apar ȚĂRANCA și CĂLUGĂRIȚA privind nedumerite la BĂTRÂNUL ce se pregătește să sufle în lumânare.)* Hai, băiete, suflă cu putere... Bravo, bravo!... La mulți ani și multă sănătate! Îți doresc toate cele bune... *(BĂTRÂNUL aplaudă și țopăie ca un copil. Încep să aplaude și ȚĂRANCA, și CĂLUGĂRIȚA.)*

CĂLUGĂRIȚA: La mulți ani! La mulți ani!

ȚĂRANCA: La mulți ani! De ce nu ne-ai spus că e ziua dumitale?

BĂTRÂNUL (*încurcat că a fost surprins*): Nu e ziua mea...

ȚĂRANCA: Și atunci?

BĂTRÂNUL: Așa fac eu când îmi aduc aminte de mine... Și e mai simplu decât să țin minte când m-am născut.

ȚĂRANCA: Dar ce vârstă ai?

BĂTRÂNUL: Nu-ți spusei?... Ziua mea e atunci când îmi aduc aminte de mine. Brusc mă întreb, ca prostul, ce dracu' caut eu pe lumea asta și cu ce rost. Atunci cânt, mă bucur... Mulți ani trăiască...

CĂLUGĂRIȚA: La mulți ani cu sănătate/ să vă dea Domnul (*Încep să cânte cu toții.*) tot ce doriți,/ Zile senine și fericire,/ La mulți ani, să trăiți...

BĂTRÂNUL: Vă mulțumesc... Vai, ce... (*Emoționat.*) Nu prea mi s-a întâmplat... Uneori mă apucă mai rău. Mă gândesc și până când, și de ce... Prostii... Atunci mă îmbăt strașnic... Ce frumos mi-ați cântat... O bucată de pâine serviți?

CĂLUGĂRIȚA: Mulțumim. Să fie primită.

ȚĂRANCA: Mulțam, maică. Mi-a rămas desaga plină... Eu vă las. Mă duc să mai întreb. Vă las că am treabă. (*ȚĂRANCA iese din scenă. CĂLUGĂRIȚA se așează pe bancă și mănâncă bucata de pâine oferită. BĂTRÂNUL își strânge lucrurile și se întinde pe bancă.*)

BĂTRÂNUL: E lung peronul?

CĂLUGĂRIȚA: Nu i-am dat de capăt.

BĂTRÂNUL: Nu fi tristă. Poate că într-o zi ți se va îndeplini dorința... Mai vrei un pic de pâine?

(*Liniștea peronului este tulburată de tropăitul ORBILOR și SURZILOR care vin dinspre gară. Gesturile lor îndeamnă să fie urmați spre capătul peronului.*)

CĂLUGĂRIȚA: Ne cheamă să mergem cu ei...

BĂTRÂNUL: Au auzit, au zărit ceva... (*Privește în lungul peronului.*)

CĂLUGĂRIȚA (*strigând după ORBI și SURZI*): Unde vă duceți? Peronul e pustiu!...

BĂTRÂNUL: Vine un tren... Simți cum vibrează aerul?

CĂLUGĂRIȚA: Ei l-au chemat?

(*ORBI și SURZI dispar în aburul peronului.*)

BĂTRÂNUL: Să mergem...

(*BĂTRÂNUL și CĂLUGĂRIȚA dispar în aceeași direcție.*)

În sala de așteptare clasa a doua, ȚĂRANCA stă cu o paporniță în brațe. În difuzoare se anunță: „Trenul de persoane 1989 a sosit în stație la ora 12 și 22 de minute...”

TÂNĂRUL, rezemat de tocul ușii, citește o carte.)

ȚĂRANCA: Ăsta a fost, maică?

TÂNĂRUL: Așa zic la ghișeu de informații. Și o repetă mereu.

ȚĂRANCA: N-a mai venit odată?... Dar ce citești?

TÂNĂRUL: Mersul trenurilor.

ȚĂRANCA: Și ce spune?

TÂNĂRUL: Cifre. Promisiuni.

ȚĂRANCA: Asta să fi fost?

TÂNĂRUL: Eu n-am auzit decât șuieratul. A vuit gara, dar s-a dus. Unii zic c-a fost doar o garnitură specială.

ȚĂRANCA: Mă prinde moartea în gară... Și pământul e nearat, animalele flămânde... Feciorii mi i-a înghițit orașul. Erau ca tine când au plecat

TÂNĂRUL: Nu i-ai găsit?

ȚĂRANCA: Au plecat la oraș și duși au fost. Și le-am zis: Maică, asfaltul e păcătos. Gândiți-vă bine.

TÂNĂRUL: Nu ți-au spus unde pleacă?

ȚĂRANCA: La oraș... Înainte de plecare, omul se sfătuiește cu ai lui pe ce drum s-apuce. Așa e obiceiul... Mi-au spus: Măicuță, norocul e călător, trebuie să te iei după el ca să-l prinzi. Atunci, ăl bătrân le-a zis: Feciori, norocul îi ca buturuga, de tempiedici de el bine, de nu... S-au pierdut prin cartiere.

TÂNĂRUL: Poate îți faci griji de pomană. Or fi bine și-oi avea și nepoți.

ȚĂRANCA: Nepoți?... Să te-audă Ăl de Sus.

TÂNĂRUL: Or veni ei cândva.

ȚĂRANCA: Îi uită pământul până atunci. Ei l-au uitat deja... Și de-or veni cândva, doar buruiănă or cosi... Doamne, ce i-am mai căutat... Le-am pregătit de-ale gurii, proaspete, din ogradă. Că le-o fi dor și foame de bunătate și curățenie... Am văzut eu cum e în cartiere, la bloc. Om peste om, casă peste casă. Stau cu tălpile unii pe creștetul altora... Maică, asta nu-i viață. Mai rău ca vitele în staul. Face din om dobitoacă domestică...

TÂNĂRUL: Lasă, mamaie, că s-or întoarce ei...

ȚĂRANCA: Când pleacă feciorul la război, te întrebi dacă s-o întoarce. Când pleacă la oraș, te întrebi dacă l-oi mai vedea vreodată... Seacă fântânile, se vestejesc merii... Fii bun, că nu văd, și scrie-mi două cuvinte pe cartea asta poștală.

TÂNĂRUL: Cui o trimiți?

ȚĂRANCA: Lui moșu'meu. Că-și face gânduri negre. Îl știu eu... Și uită să dea de mâncare la păsări.

TÂNĂRUL: Ce să-i scriu?

ȚĂRANCA: Că-i bine... Ajunge. Spune-i și că feciori-s bine și ei... Să nu se amărescă... Mulțam, maică... Nu mănânci ceva? Câte bunătăți am pregătit... Erau ca tine. Oleacă mai arși de soare, parcă...

(Scoate din paporniță un ștergar și mâncare. Din canale ies capetele AUROLACILOR.)

AUROLACUL 1: Miroase...

AUROLACUL 2: E rost de haleală.

AUROLACUL 3: Julim sau cerșim?

AUROLACUL 1: Vedem noi...

(AUROLACII ies din canale și se îndreaptă tiptil către ȚĂRANCĂ.)

ȚĂRANCA: Luați, maică, că-s destule bucate.

TÂNĂRUL *(către AUROLACI):* Bă, mai ușor, nu năvăliți așa.

ȚĂRANCA: Nu-i mai certa, că-s copii flămânzi... Luați, mamă, luați!

(Apare ȘEFUL. Văzându-l, AUROLACII o rup Ia fugă în canale.)

ȘEFUL: Ce-i cu voi aici?! Mâncați toată ziua, vă ghiftuiți.

TÂNĂRUL: Mai bine ia și tu. E așa bun.

ȘEFUL: Zău?... Ia să vedem. *(Gustă din mâncare.)*

ȚĂRANCA: Ia, ia că-i destulă.

ȘEFUL: Destulă, destulă... Și vă plângeți c-o duceți greu... Gata, am treabă. *(Dă să plece, dar se întoarce.)* E prea multă... *(Bagă mâncare în buzunare și apoi iese.)*

TÂNĂRUL: Zii măcar „Bogdaproste“...

ȚĂRANCA: Lasă-l, c-o avea și el supărările lui. Și de ce să zicem la fiecă masă „Bogdaproste“, că nu-i mereu parastas.

TÂNĂRUL: Mamaie, îl știu eu mai bine pe ăsta... Călca-l-ar trenul!

ȚĂRANCA: E păcat, nu vorbi așa. Într-o zi îl taie șina, doamne ferește, și-ți iei păcatul asupra-ți. *(Apare CĂLUGĂRIȚA uitându-se speriată în jur.)*

CĂLUGĂRIȚA: A plecat?

TÂNĂRUL: S-adus.

CĂLUGĂRIȚA: Dacă ne vede, iar ne gonește.

ȚĂRANCA: Luați și mâncați. Luați.

TÂNĂRUL: Sărut mâna.

CĂLUGĂRIȚA: Doamne ajută!

(TÂNĂRUL și CĂLUGĂRIȚA mănâncă cu poftă.)

ȚĂRANCA: Ce-i din pământ, muncit cu sudoare, e sfințit. Luați, mâncați. *(Apar SURZII și ORBII și încep să mănânce.)*

TÂNĂRUL: Mănâncă o gară întregă din bucatele matală.

ȚĂRANCA: Luați. Hai, luați și mâncați. Sunt bucate destule. Pământul e rodnic... *(Cu toții stau în jurul bucatelor și mănâncă cu poftă. ȚĂRANCA vine spre capătul peronului privind în zare.)* Și le-am spus că asfaltul e păcătos. *(ȚĂRANCA se pierde în aburul peronului. Pe măsură ce s-au săturat, personajele pleacă unul câte unul din scenă. În scenă rămâne doar TÂNĂRUL. Scoate din sala de așteptare clasa a doua o scară și o trusă cu scule. Se urcă pe scară și începe să rescrie cu vopsea proaspătă literele scorjite de pe tablă: „SALA DE AȘTEPTARE CLASA I“.)*

TÂNĂRUL: Se duce naibii totul... Vorba aia: Frumoasă gară, păcat că-i locuită... *(Apare ȘEFUL.)*

ȘEFUL: Lăsă trăncăneala și muncește! Cine muncește nu vorbește. Clar?!

TÂNĂRUL: Clar, să trăiți!

(Intră POLITICIANUL.)

POLITICIANUL: Bravo, copii!... Foarte frumos... Vezi că poți?!

TÂNĂRUL: E prea subțire vopseaua și curge.

POLITICIANUL: Lasă, mă, că merge și așa.

ŞEFUL: Merge oricum, numai să munceşti.

POLITICIANUL: Numai cine nu munceşte nu greşeşte. Deştept proverb. Țineți-o pe calea asta și ajungem departe... Bravo, copii!

TÂNĂRUL: Merge și nu merge... (*Arătând către scrisul de pe plăcuță.*) Nu se mai înțelege nimic.

POLITICIANUL: Și care-i problema?... Totul e să se vadă că e proaspăt vopsit. Dacă stai să le bibilești, te dor ochii, îți înțepenește spinarea... Și iese prea bine. Atunci, săptămâna viitoare ce mai faci?

ŞEFUL: Țasta vrea să stea de pomană... Bă, când n-ai nimic de cârpit, aia nu e treabă...

(*Intră ORBII. Gesturile le sunt precipitate, arată către sala de așteptare clasa întâi, unde apar din când în când străfulgerări luminoase.*)

POLITICIANUL: Ce i-a apucat?... Ce vă holbați, mă, că nu e nimeni acolo.

ŞEFUL: Nu i-am mai luat de mult la întrebări și li s-a urcat la cap... Au vedenii.

TÂNĂRUL: Arată spre clasa-ntâi... Ce-or vedea de s-au pornit așa?

ŞEFUL: Ce să vadă... Bezna... Ia cărați-vă, bă!... Nu vă mai zgâți atâta, că... (*Îi gonește pe ORBII.*) Sunt neprelucrați, asta-i.

POLITICIANUL (*privind către plăcuța scrisă*): Domn'e, ascultă la mine, ăla care a înțeles că merge și așa, ăla a fost mare înțelept.

ŞEFUL: Că dă de muncă pentru toți.

POLITICIANUL: Și-i spre binele poporului...

(*Apar SURZII. Difuzoarele încep să transmită zgomot de mulțime și ovații. SURZII arată și ei spre sala de așteptare clasa întâi, sugerând că s-ar auzi ceva de-acolo.*)

ŞEFUL: A dat strechea și-n ăștia.

POLITICIANUL (*către ŞEF*): Cam mare debandadă în gara asta.

ŞEFUL: Bă, ce-i cu voi aici?! N-aveți treabă?... De ce stați? Cărați-vă și lăsați oamenii să muncească!

TÂNĂRUL: Vezi că-mi dărmă scara.

ŞEFUL: N-auziți, mă, că acum vă... (*Îi gonește pe SURZII. Pe ieșirea lor intră BĂTRÂNUL.*) Și cu tine ce-i aici?... Bați persoanele fără nici un rost și nu faci nimic.

POLITICIANUL: Iar ai venit? Du-te, domn'e, și păzește șinele!

BĂTRÂNUL: Mă uitam la tânărul urcat pe scară.

ŞEFUL: Lasă-l, că are treabă.

BĂTRÂNUL (*către POLITICIAN*): Ia-ți făcut și lui un viitor?

POLITICIANUL: Iar mârâi? Vezi-ți, mă, de drum! Te aude băiatul ăsta. (*Către TÂNĂR.*) Băiete, nu-l băga în seamă. Bătrânul stă toată ziua printre șine și vorbește vrute și ne vrute.

TÂNĂRUL: E prea subțire vopseaua.

BĂTRÂNUL: Și ți-au spus că merge și așa...

POLITICIANUL: Dacă vrei să faci pe înțeleptul, e treaba ta. Dar nu le-o spune și altora.

ŞEFUL: Nu de alta, dar se enervează.

BĂTRÂNUL: Și?...

POLITICIANUL: Moșule, mă înveți tu pe mine care-i treaba? Pe mine? Eu care sunt la butoanele Istoriei? Un politician adevărat, așa ca mine, se pricepe la orice. Și știi de ce? C-așa l-a făcut mama natură. Politica tot Ăl de Sus a făcut-o. Și asta ca să funcționeze sistemul. Zice lumea că în ziua a șaptea s-a odihnit. S-a odihnit pe dracu'! Atunci a ticluit el politica. Se făcea, domn'e, că doarme și a avut un vis...

BĂTRÂNUL: Un coșmar poate. Dacă e să fi fost în a șaptea zi, păi atunci din prea mare plictiseală o fi fost. Din plictiseală, coșmar și urât s-a născut politica.

POLITICIANUL (*către TÂNĂRUL*): Băiete, ți-am zis că bate câmpii, șinele, roțile. Habar n-are. Ascultă la mine. Ziua mondială a politicii cade-ntr-o duminică!... (*Către BĂTRÂNUL*.) Bă, știi ce-admir eu pe lumea asta? Neputința forței de a păstra ceva... Pricepi?

BĂTRÂNUL: Și încă cum... (*Arătând către sala de așteptare clasa întâi.*) A venit iarăși.

POLITICIANUL: Ce-a venit, domn'e? Ce tot văd și-aud ăștia?

(*În sala de așteptare clasa întâi se văd din nou lumini. În difuzoare se aud cuvinte frânte și greu de înțeles.*)

BĂTRÂNUL: Nu vă auziți gândurile? Nu vă vedeți umbra?...

POLITICIANUL: Ce tot îndrugi acolo?... Cine-a venit?

BĂTRÂNUL: Fantoma de la clasa întâi... A venit iarăși.

POLITICIANUL: Ești sigur?

(*TÂNĂRUL se dă jos de pe scară. Privesc cu toții spre sala de așteptare clasa întâi.*)

ȘEFUL: Da, domn'e, ea e. Zice ceva.

TÂNĂRUL: Înțelegeți ce spune?

ȘEFUL: Nu prea... Liniște!

POLITICIANUL: Că e un lucru foarte folositor ca furnicile să cânte, și nu greierii.

TÂNĂRUL: Eu nu pricep nimic. Mormăie ceva și dă întruna din mâini.

BĂTRÂNUL: În gara asta, cele trei nenorociri sunt inundațiile, trepidațiile și indicațiile...

ȘEFUL: Fugi, domn'e, de-aici!... Ăsta, când a fost, numai dacă făcea o dată din mână și oprea trenurile. Le muta de pe o șină pe alta, le pornea, le oprea... Într-o noapte creșteau șine cât...

POLITICIANUL: Parcă vorbește ceva despre drumul construcției... Să luăm notițe! Auzi, despre viitor...

ȘEFUL (*către BĂTRÂNUL*): Ia, bă, și tu notițe!... Fiți atenți, la discurs!...

(*Difuzoarele modulează când glasul mulțimii, când vocea imprecisă, dar autoritară.*)

TÂNĂRUL: Din adâncul inimii... Patria în primejdie... Ce-a spus acum?

ȘEFUL: Taci, domn'e, că abia se înțelege!

POLITICIANUL: Viitor măreț... Unitate de granit... Păcat, domn'e, că e doar o stafie. Să fi fost printre noi...

BĂTRÂNUL: Ceva din el tot a rămas... În mine, în voi...

POLITICIANUL: Bă, mă faci pe mine strigoi?! Bă, eu sunt viu, ăla e mort.

ȘEFUL: Uite, o ia din loc spre peroane.

TÂNĂRUL: Fantoma de la clasa întâi...

ȘEFUL: Ce măreață e...

(Luminile se depărtează. Sunetul din difuzoare e mai slab.)

TÂNĂRUL: E vampir?... Se poate reîncarna?

BĂTRÂNUL: Câte puțin în fiecare dintre noi.

ȘEFUL: Mai taci odată cu prostiile astea!...

TÂNĂRUL: Cum se scapă de o fantomă?... Dac-o împuști?...

POLITICIANUL: Habar n-am. Dar de ce să scapi de ea? E pașnică. Aduce și turiști. Că lumea prin ce ne cunoaște?... Ce, ne-a făcut vreun rău?... *(Către ȘEF.)* Bă, ți-ai notat?

ȘEFUL: Notat. Dar le știam.

POLITICIANUL: Și eu, dar face bine la memorie... *(Către BĂTRÂN.)* Auzi, să mă faci tu pe mine strigoi... Cred c-ai întrecut măsura. Ai face bine să te duci la șinele tale. *(Către TÂNĂR.)* Las-o, domn'e, să bântuie, să conviețuim omenește...

TÂNĂRUL: Dacă se demolează gara, ea ce face?

ȘEFUL: Ce întrebare tâmpită. Asta-i construcție trainică, din granit...

POLITICIANUL: Uite-o cum se duce... Plutește peste peroane ca într-o barcă... Ce semeață e...

ȘEFUL: Barca-i mică, dar o conduce ca pe un vapor mare...

TÂNĂRUL: A dispărut... Unde aplecat?

POLITICIANUL: Într-o vizită de lucru. Prin gară.

BĂTRÂNUL: Se întoarce... Nu ne lasă ea cu una cu două.

POLITICIANUL: Să nu începi iarăși că e în mine, că e în noi, că...

ȘEFUL: Stai și dai din gură...

POLITICIANUL: A trecut așa de aproape, la câțiva metri...

TÂNĂRUL: O moară de vânt se vede de la 11 kilometri. Copacii și oamenii de la 2 kilometri, nasturii de la 170 de metri, fețele oamenilor de la 160 de metri, expresia feței de la 110 metri, ochii de om de la 60 de metri, albul ochilor de la 20 de metri...

POLITICIANUL: Bravo, bravo, soldat! ăstea-s cunoștințe de general... Voi i-ați văzut albul ochilor?...

ȘEFUL: Mi s-a părut că-i aud respirația.

TÂNĂRUL: Bubuitura unei lovituri de tun se aude de la 5 kilometri, zgomotul unui oraș mare de la 3 kilometri, tropăitul cailor de la 500 de metri, pasul omului de la 120 de metri, scrâșnitul din dinți de la 14 metri.

POLITICIANUL: Bravo, bravo!... Scrâșnea din dinți?

ȘEFUL: N-am auzit, că se mișca repede.

TÂNĂRUL: Adică avea viteză. Primul satelit artificial al Pământului lansat de URSS la data de 04.10.1957 zbura cu 8 km/s, glonțul cu 865 m/s, musca cu 5 m/s, omul cu 1,5 m/s, melcul cu 1,5 mm/s, amintirile cu...

POLITICIANUL: Bravo, mă!... (*Către BĂTRÂN.*) Uite, domn'e, poți să zici despre ăsta că e un strigoi?... Că zace fantoma aia în el?... (*Către TÂNĂR.*) Tu știi cine era stafia aia?... S-a băgat vreodată în sufletul tău? Ai simțit tu asta?

TÂNĂRUL: Permiteți-mi să raportez. În mine nu e nimeni. Nu știu decât din auzite cine e... I se zice „fantoma de la clasa întâi” și...

POLITICIANUL: Bravo... Vedeți de ce o gară mică, ca a noastră, va avea un destin măreț?... Că suntem toleranți cu fantomele. Ospitalieri.

TÂNĂRUL: Îi dau haina de pe mine...

POLITICIANUL: Bravo!...

TÂNĂRUL: Nu v-am terminat cu amintirile.

POLITICIANUL: Le-avem, băiete... Dă-le dracului. Ce, au și alea viteză?

TÂNĂRUL: Zero. Stau pe loc în capetele noastre. Mergem noi, merg și ele. Dormim noi, ațipesc și ele... Noi nu ne dăm seama, dar...

ȘEFUL: Bă, bați câmpii.

POLITICIANUL: Te-ai luat după ăsta, cu strigoii lui...

BĂTRÂNUL: Bate peroanele.

ȘEFUL: Hai la treabă! Destulă vorbărie.

POLITICIANUL: Mută scara, că acum se întoarce fantoma și știți că nu suportă să vadă clasa a doua nevopsită. (*Către BĂTRÂN, în șoaptă.*) Îți răcești gura de pomană. Nu vezi că tot de mine ascultă?

(*POLITICIANUL și ȘEFUL ies. TÂNĂRUL mută scara în dreptul plăcuței „SALA DE AȘTEPTARE CLASA A II-A” și se apucă de treabă.*)

TÂNĂRUL: Nu vă supărați... Îmi mai spuneți ceva despre fantome. Și dâșii știau multe, dar nu vor să vorbească. E o taină?

BĂTRÂNUL: E un blestem.

TÂNĂRUL: Blestemul gării?... Am bănuț eu... Pot să vă întreb ceva?... Fantomele sunt ca ființele umane? Se nasc și mor?

BĂTRÂNUL: Sunt foarte asemănătoare. Într-atât, încât uneori le confunzi.

TÂNĂRUL: Cum se nasc?

BĂTRÂNUL: Din minciună... Unele se nasc în timpul vieții și mor, cu greu, mult după ce-au răposat...

TÂNĂRUL: Eu am fost soldat. N-am împușcat decât oameni... (*Arătând către plăcuță.*) Cum a ieșit'?

BĂTRÂNUL: Dacă te iei după ei, merge.

TÂNĂRUL: Nu prea înțeleg eu cum e treaba asta. La război, dacă nu țintești bine, te doboară inamicul. Acolo nu poți să tragi oricum. Când e vorba de moarte, nu merge oricum... Fantomele se-mpușcă și ele, nu-i așa?... (*Coboară scara.*) Iau linia de ochire și țintesc... Unde se țintește o fantomă? În inimă, în cap?... În ce-i stă puterea ei?

BĂTRÂNUL: În noi...

TÂNĂRUL: Eu trag numai la ordin.

BĂTRÂNUL: La ordinul fantomelor se-mpușcă oamenii. Ți-a ordonat cineva să-mpuști fantome?

TÂNĂRUL: Iarăși începeți... Nu e treabă de soldat... Am plecat. *(Își ia sculele și iese din scenă. Rămas singur, BĂTRÂNUL se așează pe o bancă. Din canal ies AUROLACI care încep să înconjoare banca pe care stă BĂTRÂNUL. Apar din nou străfulgerări pe deasupra peroanelor. Difuzoarele emit voci difuze de copii.)*

AUROLACUL 1: Nene, fulgeră?... Vine furtuna?

AUROLACUL 2: Moșule, dă-mi un ban.

BĂTRÂNUL: Tu ești fată sau băiat?

AUROLACUL 2: Ce contează, în canale...

AUROLACUL 3: Ce-a fost luminile alea?

BĂTRÂNUL: Fantoma de la clasa întâi. Bântuie peroanele.

AUROLACUL 3: Fato, auzi c-a venit tata!

(AUROLACII privesc lumina ce matură neconținut peronul.)

AUROLACII: Tată, tată!... *(Aleargă către lumină cu mâinile întinse, strigând din răspuneri.)* Tata, tata!... *(Lumina își schimbă mereu poziția în așa fel încât AUROLACII nu o pot atinge. Lumina dispare. Obosiți, AUROLACII se reîntorc în jurul BĂTRÂNULUI.)*

AUROLACUL 1: Așa face mereu. Fuge de noi. Nici măcar să se joace nu vrea.

AUROLACUL 2: Într-o zi tot îl prind. Și îi cer bomboane și suc.

AUROLACUL 3: Ultima oară când i-am cerut ceva, m-a trimis la domnu' ăla care umblă prin gară și apare mereu la televizor. Ce, eu am nevoie de tată adoptiv?

BĂTRÂNUL: Fantoma e tatăl vostru?

AUROLACUL 2: Păi, cine altul?

BĂTRÂNUL: Aveți și mamă?... Cine-i?

AUROLACUL 1: Gara... L-am auzit eu pe tata cum zicea: „Mama voastră de gară!...”

AUROLACUL 3: Ea ne-a născut. Zău. Din pântecul ei.

AUROLACUL 2: Acolo trăim și acum.

AUROLACUL 3: În canale.

AUROLACUL 2: Ne ascundem de nu ne găsește nimeni. Ieșim doar să furăm. Măcar o gură de aer și ne băgăm la loc.

BĂTRÂNUL: Voi sunteți niște nenăscuți.

AUROLACUL 3: Ne jucăm de-a v-ați ascunselea...

BĂTRÂNUL: De-a viață-ascunselea.

AUROLACUL 1: Moșule, dă-mi ceva să mănânc.

BĂTRÂNUL *(scoate o bucată de pâine și niște salam):* Luați. Mâncați... *(AUROLACII se năpustesc asupra mâncării, după care o rup la fugă și dispar într-un canal.)*

BĂTRÂNUL: Mizeria e fertilă?!... *(Către lumina ce trece din nou peste peroane spre sala de așteptare clasa întâi.)* Așa crezi tu?... Asta vrei?!

(BĂTRÂNUL pleacă în lungul peronului. Într-un colț al Gării, CĂLUGĂRIȚA cântă la acordeon. Trecătorii nu o bagă în seamă, darămite să arunce o monedă în cutia acordeonului. Apare TÂRFA.)

TÂRFA: Iarăși zdrăngăni în zadar?

CĂLUGĂRIȚA: Trebuie să strâng bani. Altfel nu mă pot întoarce la mănăstire. Acoperișul e spart, icoanele crăpate și afumate. Chiliile s-au dărâmat... Lumânările s-au împuținat.

TÂRFA: Din milă nu se poate construi nimic. Din frică, din nebunie, da... Ce iute zburdă degetele tale pe clape.

CĂLUGĂRIȚA: Și eu mă minunez uneori. Parcă ar fi niște copii sărind pe traversele șinelor.

TÂRFA: Ai luat-o razna. Fetițo, așa nu strângi nici cât să plătești o cruce. Dacă eu nu mai mă descurc... Spune-mi, ce-i lipsește porcului?... Noroiul. Ce-i lipsește hoțului de buzunare?... Înghesuiala... Nu-i păcat de pulpele astea? *(Câțiva CĂLĂTORI se opresc și privesc amuzați.)* De țâțele astea obraznice, de fesele rotunde și tari ca niște geamanduri?... Înceașilor!... Ce buze am, doamne! Sunt dată naibii și mă mișcă drăcește. Sunt mai bună decât zgâtele alea din reviste. Bă, eu respir, gâfâi. Alea de la televizor te curentează dacă pui mâna pe ele. Eu te înfior, te fac să-ți dai duhul peste mine. Te goleşti de putregai în pântecul meu și strigi „mamă, bine că m-ai făcut!“... Atunci, ce doamne iartă-mă-mi lipsește?... Vouă vă lipsește. Ia controlați-vă în izmene! Mișcă, tresare? Aparat de făcut pipi... Ori n-aveți bani să plătiți? Aici e vina statului. Ce guvern e ăla care lasă o bucățică ca mine fără activitate? Vreau clienți, vreau clienți! Din ăia care să plătească bine... *(TÂRFA îi alungă pe CĂLĂTORII gură-cască, lovindu-i cu geanta.)* Nu toți pârlâții, toți boschetarii, șomerii cărpănoși și bugetarii zgârciți. Băi, guvernele, ce treabă ai tu mai importantă decât să asiguri starea de plăcere a națiunii? *(Dintr-un canal ies câțiva AUROLACI.)* Ia zii!... Uite-așa! Am vrut eu să fiu, a gării! Să mă reglez cu oamenii care vin și pleacă... Neputincioșilor, vă pipăiți secretarele pe furiș, că e gratis, le băgați liftierelor mâna-n chiloți între etaje... Ce, nu vă știu eu? Libidinoși cu prohabul desfăcut și cravata dată pe spate!...

CĂLUGĂRIȚA: Țipi în zadar... Mai bine visează că într-o zi va veni...

TÂRFA: Într-o zi va veni... Un mecanic de locomotivă. Parcă aud gâfâitul locomotivei intrând în gară, vuietul ei ritmic. Nori revărsându-se din coșul negru, carcasa de oțel bine legată, arcurile tari și pistoanele pulsând...

CĂLUGĂRIȚA: Îți bați joc iarăși. *(Se oprește din cântat.)*

TÂRFA: Și ce, viața nu-și bate joc de noi?

AUROLACUL 1 *(către CĂLUGĂRIȚĂ):* Nu te opri.

AUROLACUL 2: Mai cântă. E așa frumos!

AUROLACUL 3: Zii înainte. Hai, nu sta!... *(Iese din canal și se duce în dreptul cutiei acordeonului în care aruncă câțiva bănuți.)* Uite, asta e tot ce-am primit pe ziua de azi... Ți-i dau ție, numai cântă. *(CĂLUGĂRIȚA începe să cânte din nou. AUROLACUL 3 începe să țopăie de bucurie.)* Bravo!

TÂRFA: Ce zici de asta?

AUROLACUL 2: Bravo!... *(Ies din canal și ceilalți aurolaci și încep să danseze. TÂRFA se prinde în dansul lor.)*

AUROLACUL 1: Gara-i pentru noi, Mama doi... Vine unul, pleacă altul, Din canal iese băiatul...

AUROLACUL 3: Dă-mi un ban Să-mi iau pâine pe-un an...

AUROLACUL 2:

Ne e foame,

Ne e sete

Și la noapte rece...

TÂRFA:

E larmă și trenul stă gata să plece...

Vagonul se umple de oameni străini.

Mi-e inima strânsă... E șapte și zece.

Mă-ntorc la fereastră și stau ca pe spini...

(Intră pe rând ORBII și SURZII. Se prind și ei în dans.

Câte un AUROLAC devine solistul ORBILOR și al SURZILOR.)

ORBII, AUROLACUL 1:

Nici nu văd când pleacă trenul

Asta dacă nu nimeresc peronul...

Becurile toate-s stinse

Cu mâinile văd lumânări aprinse...

SURZII, AUROLACUL 2:

Cine strigă, cine urlă

De durere sau de ură

Cine-ntreabă, cine zbiară

Nimic nu se-aude-n Gară?...

ORBII, SURZII, AUROLACII:

Nu vedem, nu auzim

Nenăscuți, totuși trăim

Din gară o bucată suntem puțin

Despre noi nu povestim...

TÂRFA:

Acum, pe de lături, încep să rămână

Semnale, macazuri, vagoane și fum;

Trec umbre de oameni cu steaguri în mână,

Și trenul, năvalnic, s-așterne la drum.

Adio! Adio, romantică urbe!

Adio, zadarnic și dulce trecut!

AUROLACII:

Mereu mai e un loc în plus

Încăpem de trei ori mai mulți

Ce folos că trenurile s-au dus

Pe peroane rămân numai adulți...

Ce bine e să umblăm desculți...

(În scenă intră furios ȘEFUL.)

ȘEFUL: Bă, descreieraților, ați înnebunit? Încetați! *(Către CĂLUGĂRIȚĂ.)* Ești o provocatoare! Inciți la dans și la zbenguială... *(Către TÂRFĂ.)* Astă educație le dai tu?... Bă!... *(AUROLACII o rup la fugă și se ascund în canale. ORBII și SURZII sunt derutați.)* Vă distrați... Subminați autoritatea Gării... Spuneți bancuri, faceți bășcălie... Râdeți de noi, râdeți unul de altul, dar nu știți că dracu' râde de toți... Bă!... *(ORBII și SURZII o rup la fugă.)* Ați înnebunit cu totul?!... *(Către CĂLUGĂRIȚĂ, care își strânge cutia acordeonului.)* De chef vă arde vouă tocmai acum, când vin investitorii!... *(CĂLUGĂRIȚA și TÂRFA fug din scenă.)* Tocmai acum?!...

(Scena în întuneric. Difuzoarele transmit muzică ce trezește sentimente patriotice. Cineva strigă: „Liniște!“ Scena se luminează. Cu excepția POLITICIANULUI, toate personajele sunt prezente și aranjate în fața peroanelor ca la un spectacol omagial. AUROLACII poartă peste hainele zdrențăroase un acoperământ alb, iar în mâini, buchete de flori roșii. ORBII și SURZII, costumați și ei special, formează două coruri, dirijate de ȘEF. Privesc cu toții în lungul șinelor.)

SURDUL 1: Parcă se-aude ceva...

GRUPUL SURZILOR: Șuierul locomotivei. Uuu... Uuuuuu...

ORBUL 1: Parcă se zărește ceva...

GRUPUL ORBILOR: Lumina oțelului în soare.

ȘEFUL: Vi se pare... Ia mai faceți o repetiție până vine. Soldat! Tonul la cântec!

TÂNĂRUL:

Bum-bum, bum-bum toba bate,

Bum-bum, să fie pe săturate,

GRUPUL SURZILOR:

Bum-bum, bum-bum toba bate,

Bum-bum, să fie pe săturate,

V-așteptăm cu ospitalitate,

Bine-ați venit la noi, măi frate,

Din pieptul întregului popor

Speranța se ridică spre tren, iubit investitor

Cu vorba și cu fapta-n zbor

Te proslăvim, te... ascultător

(SURZII se încurcă, se bâlbâie.)

ȘEFUL: Bă, tâmpiților... Nu sunteți în stare nici acum, în ceasul al doispelea, să primiți cum se cuvine pleșca ce-a căzut pe capul nostru?! Trădătorilor!... *(Către ORBI.)* Ziceți voi, că ăștia...

GRUPUL ORBILOR:

Bum-bum, bum-bum toba bate,

Bum-bum, să fie pe săturate,

Și vă privim cu pietate,

Bine-ați venit la noi, măi frate,
În ochii întregului popor
Sticlește speranța către tine, iubit investitor,
La fel cum ne uităm o zi întreagă la televizor,
Cu lacrimi și cu fapte
Te așteptăm în libertate.

ȘEFUL (*către AUROLACI*): Acum, voi!

GRUPUL AUROLACILOR:

Foaie verde portocală,
Noi suntem copii de școală,
Ne dați sau nu ne dați?

ȘEFUL: Ați văzut că se poate?... (*Apare POLITICIANUL.*) Suntem gata. Spuneți-ne, câte vagoane cu investitori vin?

POLITICIANUL: Am fost informat că sunt vreo cincisprezece... Dar cică și alte garnituri stau cu motoarele pornite și așteaptă să intre în gară... Cum stăm cu pregătirile?

ȘEFUL: Așteptăm cu demnitate, pregătiți în toate!

POLITICIANUL: O să ne repare gara. Pun veceuri din alea deștepte, de curge apa numai ce simte mirosul. Bagă trenuri noi, silențioase, confortabile. Cică nici nu le auzi când vin și pleacă. Ne-a pus Ala mâna-n cap, ce mai tura-vura... (*Către ȚĂRANCĂ.*) Babo, când vin ăștia și după ce le dă copiii, ce drăgălași sunt, florile, matale le spui cu glas sfârșit, dar optimist: „V-aștept de-o jumătate de secol cu nădejde și înflăcărare. Acum pot să mor liniștită.“

ȚĂRANCA: Eu nu mor până nu-mi găsesc feciorii!

POLITICIANUL: Zii așa, că impresionează și pune și aer condiționat de emoție... (*Către CĂLUGĂR IȚĂ.*) Tu să faci cruci multe, să te rogi cu ochii dați peste cap, ca în icoane, să-i ia un fior mistic, că atunci imediat trimit un tren cu lumânări și tămâie. Uite așa: „Dă-ne nouă, investitorule!“

CĂLUGĂRIȚA: Eu mă rog numai la Domnul.

POLITICIANUL: Să te rogi la cine-ți spun eu!... (*Către TÂRFA.*) Ai grijă cum te porți și ce vorbești. Și cum vorbești... Elegant, simandicos, din vârful buzelor... Să nu dai cu băta-n baltă, că... Fii o doamnă, ce dracu'!

TÂRFA: Sunt o doamnă, ce dracu'! Dar nu mi se prea văd chiloții...

POLITICIANUL: Ai grijă... ăștia au nevoie de secretară personală. Să le arătăm realizările noastre, să-i alintăm, să le descreșim frunțile, că la cât muncesc ăștia, e nevoie.

TÂRFA: Muncesc ca vitele. Ca tractoarele.

POLITICIANUL: Să vezi atunci lăzi de șampanie, bule-bule... Icre negre ca niște biluțe mici... (*Către AUROLAC 2.*) Scoate, mă, mâna din nas! Să zică ăștia că vă lipsește cei șapte ani de gară?... (*Către TÂRFĂ.*) Și multe altele... Clar?

ȘEFUL: Am făcut repetiții și iese bine. Soldat, arată cum dai onorul!

TÂNĂRUL: Să trăiți, domn' Investitor! La dreapta! La stânga! Trei pași înainte, marș! Stânga-mprejur!

POLITICIANUL: Bravo, mă, bravo! Să-și dea ăștia seama din prima că le apărăm interesele...

TÂNĂRUL: Pentru luptă înainte... Culcat! Drepti! Culcat! Drepti!...

POLITICIANUL: Gata, gata, foarte bine... *(Către AUROLACI.)* Să nu vă mai pună dracu' să ciordiți ceva sau să cerșiți, că vă încui în canale!

GRUPUL AUROLACILOR:

Foaie verde portocală,

Noi suntem copii de școală.

Ne dați sau nu ne dați?

POLITICIANUL: Bravo, copii!... Uitați-vă la ei, parcă sunt niște îngerași... *(Către TÂNĂR.)* Băiete, tu să faci câteva genuflexiuni, să ridici haltere, ca pe un pai, să extragi un radical-doi, să spui formula apei pe de rost, să vadă ăștia că avem un tineret sănătos, deștept, pregătit. Ce mai încolo-încoace, forță de muncă calificată. Clar?! *(TÂNĂRUL încearcă poziția de gimnastică zisă și „podul“.)* Ce faci, mă, ce-i asta?

TÂNĂRUL: Podul. E o chestie alegorică. Între ei și noi, podul...

POLITICIANUL: Bă, dar deștept ești! Bravo!... Ia zii formula aerului.

TÂNĂRUL: O-doi.

POLITICIANUL: Exceptional! Nu te prinde omul cu nimic... Îi dăm gata. Să vedeți cum or să se minuneze ăștia, de-or să desfacă încuietorile de la gențile-diplomat cu părăluțe uite-așa, ca pocnitorile... *(Către CĂLUGĂRIȚĂ.)* Să fii patetică... Artă să faci, să le dea borșul pe nas când te-or asculta... *(CĂLUGĂRIȚA începe să cânte.)* Așa, așa... Tot pe loc, pe loc... *(POLITICIANUL schițează mișcări de dans.)* Tot pe loc, tot pe loc... Bravo!... *(Către TÂRFĂ.)* Visătoare, dar fermă... Să vadă că și femeia e de nădejde...

TÂRFĂ: Am pregătit o odă.

POLITICIANUL: S-auzim.

TÂRFĂ: Ce-ți doresc eu ție...

POLITICIANUL: Ce faci, dragă? De ode ne arde nouă?... Citește ceva din mersul trenurilor. Să vadă că suntem capabili de precizie.

TÂRFĂ: Dar alea întârzie mereu.

POLITICIANUL: Atunci să-i pregătim psihologic. Fiecare întârziere e ca o mică trădare. Salvarea zilnică stă în exercițiul trădării. Ce dracu', să învețe și ăștia ceva de la noi. V-a intrat în cap că ei sunt cei mai deștepți? Lasă, lasă că mai au destule de învățat. Să fie și ei apți pentru o mică trădare... *(Către BĂTRÂN.)* Tu strici peisajul... *(Către ȘEF.)* Ți-am zis să ai grijă. N-ai avut să-i dai ceva, o decorație, să pară veteran de război. Să-i fi tăiat măcar un picior... Era chiar veridic... *(Către BĂTRÂN.)* Dă-te mai în spate măcar... Ce te uiți așa la mine? Crezi că mă sperii? Dă-te mai în spate, că se-aude până aici cum clocotești!... *(Către ORBI și SURZI.)* Privirea înainte, pieptul în față și urechile căscate, că ăștia vorbește limbi străine. Dați din cap ca și cum ați

pricepe. Clar? Ia să văd... E bine, e bine, arătați ca niște poligloți... (*Inspectează cu privirea pereții, tavanul.*) Bă, ați închis ușa de la clasa-ntâi? Să nu ne trezim că iese Fantoma, că o dăm în bară. Am feștelit-o. La ăștia nu le place trecutul nostru... Nu c-ar ști ei mare lucru despre noi, ci din principiu... Ce-i al lor e-al lor... Au principii... De ce dracu' nu mai vin?... Ia mai repetați, că mă duc să întreb la ghișeul de informații... (*Iese din scenă.*)

ȘEFUL: Soldat! Cum fac cercetașii? (*TÂNĂRUL se apleacă peste traverse și lipește urechea pe șină.*) Se aude ceva?

TÂNĂRUL: Zbârnâitul obișnuit. Ăla de s-aude mereu.

ȘEFUL: Ăla sună a pagubă. Altceva?

TÂNĂRUL: Nimic... Nimic... (*Revine la poziția sa. Apare POLITICIANUL abătut și se așează pe o bancă.*)

POLITICIANUL: Dobitocii dracului!...

ȘEFUL: Ce s-a-ntâmpat?

POLITICIANUL: Auzi, domn'e, ce pământăi. Să descifreze ăia documentul greșit. Nu scria „Vin investitorii”, ci „Vin vestitorii”... Ce tâmpiți!... Să vă spun drept, eu n-am crezut nici o clipă... Dar era mai bine pentru spectacol.

CĂLUGĂRIȚA: Vestitorii?...

TÂNĂRUL: Există așa ceva?

POLITICIANUL: Taci, bă, soldat prost!

CĂLUGĂRIȚA: Vestitorii Domnului?

POLITICIANUL: Dracu' știe... Vestitorii și-atât... (*Către ȘEF.*) Ia-le boarfele și pune-le bine, că cine știe...

ȘEFUL: Dezechiparea!... În ordine și cu grijă să nu stricați echipamentul, că-i pe inventar.

(*Își dau jos costumele de gală și rămân în hainele lor obișnuite.*)

TÂRFA: Și-acum ce facem?

POLITICIANUL: O luăm de la capăt. Ce facem mereu... Așteptăm din nou. Ce-ai vrea?... Ce, vreți să vă spun eu ce să faceți?... Așteptați să vă găsească eu soluția?... Dar ce, nu sunt și eu om, ca voi? De ce voi să așteptați și eu nu?... Ia să vedem dacă vă convine? Scoateți voi banii, faceți chetă!... Ce-mi arătați buzunarele goale?... Atunci vindeți ceva din gară: buticul, crâșma, șinele, ghișeul de informații... Vindeți Fantoma... Puteți?... Cărați-vă din fața mea! Nerecunoscătorilor!... Nu mă meritați!

BĂTRÂNUL: Așa-i, nu te merităm.

POLITICIANUL: Un pic de recunoștință... Să nu vă văd în fața ochilor!... Mai bine ați descuria ușa de la clasa-ntâi, că se sufocă Fantoma... (*ȘEFUL descurie ușa de la sala de așteptare clasa întâi. Ies cu toții din scenă, lăsându-l pe POLITICIAN singur în fața peronului.*) Și le-am explicat de o mie de ori... Bă, sensul unei călătorii nu este de a pune piciorul pe pământ străin, ci de a pași în propria ta țară ca pe un meleag străin... Nu mă merită... Gară mică și fără pretenții...

(*Intră în sala de așteptare clasa întâi. În difuzoare se aud șoapte, o învălmășeală de cuvinte ce se pierde ușor, ușor într-o tăcere apăsătoare. În scena slab luminată*

intră toate personajele, mai puțin POLITICIANUL și ȘEFUL. Fiecare aduce câte o valiză, o deschide și rămâne în dreptul ei într-o poziție de așteptare încordată. Din difuzoare răzbat glasuri și sunete înfundate. Din sala de așteptare clasa întâi apare lumina Fantomei. Se plimbă pe ziduri, pe peroane. Se așează, rând pe rând, pe fețele nemișcate ale personajelor până la cel din urmă chip, cel al BĂTRÂNULUI. De pe fața lui coboară pe trup, pe mâini, în interiorul valizei. Cu o mișcare bruscă, BĂTRÂNUL închide capacul valizei. Lumina dispare.)

BĂTRÂNUL: Dacă aveți amintiri, coșmaruri, rupeți din voi ce îi aparține și aruncați-le aici... *(Arată către o altă valiză deschisă, cea a CĂLUGĂRIȚEI. Fiecare dintre personaje aruncă în valiza indicată bucăți de haine și alte obiecte.)* Acum închideți-o... Chemați-i!

(TÂNĂRUL iese în căutarea POLITICIANULUI și a ȘEFULUI. Se aude glasul POLITICIANULUI.)

BĂTRÂNUL: N-a rămas nimic?... Sigur?... Închideți-le bine.

POLITICIANUL: Ce-i, domn'e, arde'? S-a inundat gara? E cutremur?

(Intră în scenă POLITICIANUL și ȘEFUL urmași de TÂNĂR. POLITICIANUL și ȘEFUL rămân surprinși de ceea ce văd.)

ȘEFUL: Ce-i cu voi aici?... Ce v-a apucat?

POLITICIANUL: V-am zis să așteptați cuminți... Bă, ați înnebunit?

(BĂTRÂNUL, cu prima valiză în mână, se îndreaptă către POLITICIAN.)

BĂTRÂNUL: Asta-i a ta. Ia-o... *(Către ȘEF.)* Iar aia de-acolo e a ta. Ia-o și tu.

POLITICIANUL *(către ȘEF):* ăștia au luat-o razna!... Măi, copii, ce s-a-ntâmpat cu voi?...

ȘEFUL: Le-a luat mințile vestitorii.

POLITICIANUL: Ce vestitori?! Închipuiri. Amețeli... Măi, copii, hai că n-a venit sfârșitul lumii.

BĂTRÂNUL: Ia-ți fantoma și pleacă! *(Către ȘEF.)* Tu ia resturile ei... Duceți-vă. Sunt destule linii pe care să apucați.

POLITICIANUL: Voi să plecați, că gara e a mea!... *(Îl privesc cu toții atât de ferm, încât ridică valiza de jos și se îndreaptă spre peroane. Către ȘEF.)* Hai, mă, că la capătul celălalt tot o gară trebuie să fie... *(Cei doi pornesc pe peron și dispar în aburul nopții. Se aude vocea POLITICIANULUI.)* Ce-o să se aleagă de capul vostru, fără noi?

BĂTRÂNUL: Poate mâine vom fi hoți la drumul mare... Sau călători... Și-acum la drum!

(Cu excepția BĂTRÂNULUI și a CĂLUGĂRIȚEI, rămași fără valize, toate celelalte personaje intră în propriile lor valize și închid capacul. Rămași singuri, cei doi se apropie unul de altul. CĂLUGĂRIȚA privește spre peroane, BĂTRÂNUL spre clădirea gării. În difuzoare se aude zgomotul unui tren ce aleargă pe șine și găfâitul cuiva care fuge.)

BĂTRÂNUL: Auzi cum aleargă?... Șinele sunt bune...

CĂLUGĂRIȚA: Dac-aș fi un înger zburând pe deasupra, șinele de tren mi s-ar părea ca liniile din palma gării... Poți ghici destinul unei gări după liniile șinelor?

CORTINA